

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTA ROMÂNIA

ANUL XLVII
NOIEMBRIE—DECEMBRIE 1969

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>La răscruce de istorie</i>	V. Florescu
<i>Consacrat pentru slujire</i>	D. Popa
<i>Consacrare</i>	V. Laszlo
<i>Comportarea la amvon</i>	C. Adv.
<i>Influența</i>	I. Rînea
<i>Iov</i>	V. Florescu
<i>„Vi s-a născut un Mintuitor“</i>	
<i>Legea și neprihănirea</i>	V. Georgescu
<i>Simbolul de „Mireasă“</i>	A. Moldovan
<i>Gînduri și meditații</i>	
<i>Omul cel vechi</i>	C. Adv.
<i>Religia practică</i>	A. Pălășan
<i>Tată Sfinte (versuri)</i>	N. R. Mazilu
<i>Jertfa Ta (versuri)</i>	P. V. Cazan

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116

Redactor :
DUMITRU POPA

La răscruce

de istorie

V. FLORESCU

In istoria patriei noastre au existat importante momente de răscruce, cruciale, ce au cerut curaj, tenacitate și o deplină luminare de minte și clar viziune în viitor, însoțite toate de o nezguduită dorință de a făuri poporului gliei românești vremi mai ferice, o soartă tot mai bună.

Ziua de 24 Ianuarie 1859 a însemnat o asemenea zi crucială pentru istoria țării noastre. Interese potrivnice binelui românesc se străduiau să zădărnicească încheierea unității românești. Ne găsirăm atunci la o răscruce de drumuri, cind urma să se hotărască soarta noastră ca popor, nume să fim pe mai departe pradă subjugației și încălcării streine sau să ne scuturăm de pe grumaz orice apăsare și să ne afirmăm hotărîrea de a ne înscrie în rindul națiunilor libere din lume.

Și în această zi de 24 Ianuarie 1859 poporul a știut la acea răscruce, să-și aleagă drumul ce înmează să-l ducă peste ani la înfăptuirea idealului visat de cei ce închegară actul unirii.

Un Mircea cel Bătrîn sau un Ștefan cel Mare în sămințară în inimă de străbuni ai noștri de pe plaiuri muntene sau moldovene acea aprinsă dragoste de țară neatîrnată și de dor după o cit mai deplină propășire a ei.

Iar alături de ei, un Mihai Viteazul, făcu să se audă pe întins de lume de atunci, buciul românesc ce chema la libertate și descăturare.

Au existat răscruce în fața căroră s-au găsit Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, însă de fiecare dată fiecare dintre ei a știut să aleagă drumul care însemna pentru gliea românească o afirmare și mai departe a demnității și o scuturare mereu a unui jug și apoi încă al altuia.

Și acest dor de libertate ce-l în sămințară eroii neamului în inimile

străbunilor noștri se transmise din generație în generație, ajungînd pînă în zilele noastre.

Așa se face că la 23 August 1944, întins de mare a României știu ce drum să aleagă, atunci cind se găsi la o nouă răscruce. Această zi, acest moment crucial nu-i găsi nepregătiți, nehotărîți, ci dînd ascultare glasului singelui de străbuni, ai unui Horia, Cloșca și Crișan, și ai tuturor celor ce înrubinară pămîntul hotarelor noastre, pășiră cu hotărîre pe drumul cel nou al propășirii, luminat de ei.

Un nou popas, o nouă hotărîre de mergere mai departe și mai deplin îl alcătui data de 6 Martie 1945, cind poporul românesc, la răscruce de istorie, își luă soarta în miini, conștient fiind de maturitatea sa și de rolul ce-i era dat să-l joace de aci înainte în istorie de lume.

De aci înainte, nimic nu mai putea împiedica ca drumul ales cu claritatea și luminarea marilor hotărîri cruciale, să ducă mereu și mereu la o tot mai mare înfericire a poporului românesc.

Și ca o urmare firească a conștenței clare că numai poporului acestei glie românești îi este hărăzit să-și statornicească vremi și soroace, căi de umblare între hotarele ei și în întinsul lumii, ziua de 30 decembrie 1947 aduse cu sine înlăturarea monarhiei și statornicirea a ceea ce avem azi: Republica Socialistă România.

Firească a fost fapta istorică de la 30 decembrie 1947 înfăptuită de poporul român, deoarece ea era răsunetul din veacuri a tot ce este românesc, de a se ști liber în țara lui, și de a-și dirigu singur soarta.

S-a scurs un pătrar de veac de la cruciala și hotărîtoarea zi de 23

August 1944 și 22 ani de la 30 decembrie 1947.

Un incîntător zumzet de harnice albine se poate auzi pe tot întinsul de glie românească în fel și fel de chipuri.

Viața pulsează în toți și peste tot, înfăptuind mărețe lucrări grăitoare din plin de elan general, de gînd unitar al tuturor fiilor țării de a face din acest pămînt strămoșesc al lor, o mîndrie în întreg de lume.

Ceea ce mîină pe toți în acest iureș clocotitor al multiplelor strădanii este conștența clară, este siguranța nezdruncinată, că ceea ce se înfăptuiește azi de fiecare ins înseamnă punerea mereu și mereu a noi pietre la întărirea înfloririi și prosperității binelui și fericirii generale, și deci și a sa proprie.

Ne găsim azi pe culmi ale biruînțelor și succeselor multiple, și în forurile înalte ale lumii întregi gîndirea românească este apreciată în legătură cu rezolvarea marilor probleme ce confruntă omenirea; noi aducîndu-ne din plin aportul spre pacea și înfrățirea întreolaltă.

Dar mereu și mereu trebuie să păstrăm în minte că nimic din toate acestea nu s-ar fi putut înfăptui dacă bărbați pătruși de a-dîncă iubire de pămînt strămoșesc și de înfericire a lui nu ar fi luptat pînă chiar la sacrificiul suprem, împicurîndu-l cu singele lor.

Cinstirea celor care au fost puternici și hotărîți despicători de drumuri ne dă fiecăruia imboldul cit și răspunderea ducerii mai departe și înfăptuirii năzuințelor lor.

Fie ca să ne găsim cu toții părtași în elanul însuflețitor ce străbate țara noastră în strădania de propășire, progres și mai bine.

C O N S A C R A R E

„Ceea ce trebuie să înțelegi, este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea, care cîrmuiește firea omenească; puterea de hotărîre, puterea de alegere. Totul depinde de dreapta lucrare a voinței. Dumnezeu a dat oamenilor puterea de alegere; datoria lor este să se folosească în bine de puterea aceasta. Nu stă în puterea noastră să ne schimbăm inima, sau să predăm înșine lui Dumnezeu toate simțămintele ei; dar stă în puterea noastră și depinde numai de noi, să alegem a servi Domnului. Noi putem să-I dăm Lui voința noastră; El atunci va lucra în noi, și întreaga noastră fire va fi adusă sub controlul și conducerea Spiritului lui Hristos, simțămintele noastre vor fi atunci îndreptate numai spre El, iar cugetele noastre vor fi în deplină armonie cu voința Sa“.

Iată secretul :

„Să nu mai dați în stăpînirea păcatului mădularele (destoiniciile) voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca via, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele (destoiniciile) voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii“. Rom. 6, 13.

Dumnezeu ne-a dat multe destoinicii. Avem o minte cu care să cugetăm, ochi cu care să vedem, urechi cu care să auzim, mâini cu care să muncim. Dar Dumnezeu vrea ca aceste destoinicii să fie folosite spre slava Sa. Pe de altă parte diavolul caută să le folosească în slujba sa. Însă îndemnul lui Pavel este : „Să nu mai dați în stăpînirea păcatului destoiniciile voastre“.

Dumnezeu a dat fiecărui îns puterea de alegere. Dacă dorim ca neprihănirea să-și facă lucrarea în viață, trebuie să predăm lui Dumnezeu destoiniciile noastre. Aceasta ar trebui să alcătuiască prima noastră lucrare de început al fiecărei noi zile. Cînd ne trezim dimineața, ar trebui să îngenunchiem înaintea Domnului, să-I consacram viața și să-I spunem că sîntem cu totul ai Lui. Spune-I: „Ia-mi inima în stăpînire; fă ca simțămintele ei să fie îndreptate

spre Tine.. Pun toate planurile mele la picioarele Tale; folosește-mă azi în slujba Ta. Rămii cu mine“.

Din aceasta ar trebui să facem primordiala noastră lucrare, predîndu-I toate planurile noastre ca El să le aducă la îndeplinire sau nu, după cum va gândi El. Astfel zi de zi noi să încredințăm viața noastră în mîinile lui Dumnezeu, spre a fi modelată din ce în ce tot mai mult după felul vieții lui Hristos.

Acesta este felul consacrării pe care o pretinde Dumnezeu. Această problemă a biruinței asupra păcatului nu este ceva ce poate fi rezolvat azi pentru mîine; ea poate fi rezolvată azi pentru azi. Azi ne putem ruga ca Dumnezeu să dea putere pentru biruință. Ce va fi mîine depinde de consacrarea de mîine.

Imi place cîntarea ce sună :

„Pe mîini de dimineață
Cu grijă m-am spălat,
Și Domnului îndată
La lucru I le-am dat“.

Noi nu încercăm să facem singuri lucrul, ci li predăm Lui aceste destoinicii și spunem : „Doamne, folosește-mă azi în slujba Ta“.

„Doamne, nu pentru mîine și grija ei
Ci azi Tu mă ferește de ce-i mă rog,
înținător ;
Vreo vorbă ce-i deșartă, ori rea,
a n-o spune ;
Pe azi sigiliul Tău, pe buze
Tu îmi pune.

Sirguincios la lucru și-n rugă
ne-ncetat,
Pe azi eu în vorbire și-n faptă,
bun curat ;
Să-Ți împlinesc voința, și grabnic
să ascult,
Pe azi, cît ține ziua, al Tău
neîntrerupt.

Și viața cea din mine, de azi
s-o spulbera,
A Ta făgăduință, fie
ancora mea.
Deci eu nu pentru mîine și grija ei
mă rog ;
Azi Doamne mă păzește, condu-mă
-ndurător.
(Trad. V. Florescu)

Intr-o zi, un bătrîn negru fu întrebat cum se face că-i era cu puțință să biruiască păcatul, și cum de izbutea să înfrunte ispita.

V. LASZLO

Creștine, tu poate zici : „Aș vrea să dobîndesc biruința, aș dori să sfarm puterea păcatului, însă el continuă să domnească în trupul meu. Este asemenea unui stăpîn asupra mea. Și atunci, cum mă pot libera de această putere care m-a ținut atîta vreme în robie“ ?

El zise : „Vezi, este așa : Cînd vine ispita asupra mea, eu îmi dau seama că nu sînt în stare să-i țin piept, și deci nici nu încerc. Inșă alerg acolo unde pot vorbi Domnului. Și-I spun :

„Doamne, iată această ispită. Sînt sigur că voi cădea sub apăsarea ei dacă voi fi lăsat singur, înșă eu m-am predat Ție și sînt al Tău. Deci, Doamne, poartă de grijă proprietății Tale'. Și El și face aceasta“.

„Poartă de grija proprietății Tale“. Este nimerit a te ruga așa ? Desigur. Dacă azi predau aceste destoinicii lui Dumnezeu, oare nu am dreptul, ca atunci cînd mă împresară ispita, să-I cer să mă ocrotească ? Negreșit. Si El făgăduiește că o va face. El mă va feri să nu cad. Mă va păstra curat. Si dacă continui ca zilnic să fac această consacrare, în cele din urmă, cu o nespusă bucurie El mă va înfățișa înaintea tronului Său nenătat“.

Inșă tu poate smui: „Mi-e teamă. nu mă not ține bine“.

Creștine, Dumnezeu a prăvălit totul pentru oricare slăbiciune a ta. Totul a fost ținut în seamă înainte ca Domnul să porceadă la mîntuirea ta. Isus a venit în lume și a fost ispitit în toate privintele asemenea nouă, demonstrînd în felul acesta faptul că Dumnezeu are putere să dea biruință asupra oricărei ispite. Curaj deci ! Să ne îndreptăm privirea spre Cel ce este în stare să mîntuiască.

Înțeleptul Solomon întreba : „Dar ce ! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pămînt ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă : cu cit mai puțin casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu“ ! 1 Regi 8,27. Dumnezeu are un templu mai sacru decît oricare altul pe care I l-ar putea face omul. Acest templu este sufletul celui zdrobit, celui care tremură la cuvîntul Său.

„Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al Cărui nume este sfînt : Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie ; dar sînt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite“. Isa. 57,15.

Ce minunat privilegiu ca trupurile noastre să devină azi temple în care Fiul lui Dumnezeu să locuiască prin Spiritul Său ! El făgăduiește că dacă îl îngăduim înlăuntru, El va aduce cîntec în suflet, va aduce puterea întunericii, va aduce sănătate acolo unde păcatul a lucrat moarte, și ne va pune pe buze un cîntec de biruință. Viața va deveni un strălucit triumf asupra păcatului.

Raportul Bibliei cu privire la minunile lui Hristos ne învață cum să credem în El în vederea iertării păcatului. Paralicul de la Betezda era neajutorat. Timp de treizeci și opt de ani nu-și folosise picioarele. Isus li porunci : „Ridică-te, ia-ți patul și umblă“.

Bolnavul ar fi putut spune : „Doamne, dacă îmi vei întări

ghemuitele-mi picioare, voi fi bucuros să merg“. Așa ar fi spus mulți dintre noi. Dacă mai întii Domnul ar săvîrși o minune, atunci am fi și noi dispuși să credem. Inșă nu, sărmanul suferind crezu cuvintele lui Hristos, crezu că fusese tămăduit, și de îndată și depuse efortul. El acționa pe baza cuvîntului lui Hristos, și Dumnezeu îi dădu putere.

„In aceeași stare ne găsim noi păcătoșii. Noi nu putem oferi înșine ispășire pentru păcatele noastre din trecut, și nici nu putem schimba prin proprie putere inima noastră, ca să ne facem singuri sfinți. Dar Dumnezeu ne-a promis că va face toate acestea pentru noi, prin Hristos. Noi trebuie să credem această făgăduință“.

Aceasta-i totul. „Trebuie să ne mărturisim păcatele și să ne predăm noi înșine lui Dumnezeu. Trebuie să vrem a-I servi. Tot atât de sigur cum noi facem aceasta, la fel va împlini și Dumnezeu cele făgăduite de Dinsul. Dacă crezi făgăduința Lui -- și dacă crezi că ești iertat și curățit — Dumnezeu și face aceasta; și atunci ești în-sănătoșit exact cum fu în-sănătoșit paralizatul, când, crezând el, puterea lui Hristos intră într-însul și merse. Totul se face dacă noi credem“.

Mulțumiri lui Dumnezeu ! Dacă ți-ai mărturisit păcatele și crezi, atunci ești tămăduit. În această experiență nu este nimic care să depindă de simțăminte, de aceea nu aștepta să simți că te-ai tămăduit, ci spune : „Cred, și este așa, nu pentru că eu simt, ci pentru că Dumnezeu a promis“.

Deci poți cânta cîntarea biruinței, indiferent care-ți este simțămîntul. Cîntăm în împărăția lui Dumnezeu va fi o grupă de mîntuiți de pe pămînt, care vor sta înaintea tronului la marea de cristal, și vor cânta o cîntare de izbîndă și biruință, cîntarea lui Moise și a Mielului. Nu pot învăța această cîntare nimeni alții decît cei 144.000 care urmează Mielului oriunde merge El. Nici îngerii nu o pot cânta. De ce ? Fîindcă va fi o cîntare a experienței omenești. Ea va spune cum, atunci cînd ei au avut de dat piept cu încercările, greutățile și ispitele, Dumnezeu le-a dat biruința. Îngerii își vor înceta cîntările, harpele lor vor fi date la o parte, și ei vor sta și vor asculta cu profundă admirație minunatul cîntec al izbăvirii. Cîndva ne vom putea alătura și noi în a intona acest cîntec. Însă nimeni nu poate ajunge să-l cînte în împărăție atîta vreme cît nu a avut aci experiența biruinței.

Ai tu astăzi această experiență ? Te-ai apropiat de Isus spre a fi curățit ? În clipa aceasta poți spune : „Biruința este a mea“ ? Nu poți spune ce va fi mîine, însă „mîine“ va fi aceea ce este azi, dacă faci aceeași consacrare.

Un mare muzician, unul dintre maestrul lumii, plîmbîndu-se

într-o zi pe străzile Londrei, trecu pe lîngă o mare catedrală. Din lăuntru se auzeau sunete muzicale, și el își aminti că în marea casă de închinare fusese instalată de curînd o nouă orgă. Se spunea a fi cea mai mare orgă din lume.

De îndată fu cuprins de dorința să cînte la această mare orgă și întorcîndu-se, intră în catedrală. Înțelese dintr-o privire că organistul făcea exerciții pentru slujba ce avea să urmeze, însă nu reușea să redea frumusețea ce era în stare a o reda minunatul instrument.

Străinul se urcă pînă la platforma orgii, și apropiindu-se de organist spuse : „Ați fi atât de bun și să-mi îngăduiți să cînt o clipă la marea dvs. orgă ? Sînt doar vizitator în acest oraș“.

Organistul răspunse : „Îmi pare rău, domnule, însă am primit ordin să nu îngădui nici unei mîini nedibace să atingă această claviatură“.

Străinul se îndepărtă, însă a jungînd la ușă, dorința de a cînta la acea orgă deveni atît de puternică încît își zise : „Prea m-am descurajat ușor ; am să încerc din nou“. Așa că iarăși se apropie de cel de la orgă și punînd mîna pe umărul lui zise cu blîndețe : „Vă rog, nu vreți să cedați și să-mi îngăduiți a cînta doar cîteva clipe ? Trăiesc departe de aci și s-ar putea ca niciodată să nu mai am altă ocazie“.

Însă din nou fu refuzat.

Plecînd, era pe punctul de a părăsi clădirea cînd auzi ridicîndu-se din orgă sunetele unei din compozițiile sale, deși slab redată. El își zise : „Cît aș dori să cînt acest imn la această minunată orgă“.

Dorința îl împinse cu atîta tărie încît se reîntoarce și se apropie pentru a treia oară de organist. „Ce imn minunat ; cît aș dori să-l cînt pe marea dvs. orgă. Nu mi-ați îngădui să încerc ? Nu vă voi necăji prea mult. După ce voi cînta o bucată, dacă doriți, voi pleca imediat“.

Surprins de această continuă stăruire, și impresionat de blîndețea și modestia sa, organistul cedă, se ridică de pe scaun și invită pe străin să-i ia locul.

Așezîndu-se, străinul începu să atingă claviatura și muzica cea mai plăcută auzită vreodată începu să se reverse din tuburile acelei orgi. Ea umplu întreaga clădire. Ușa era deschisă larg și muzica se putea auzi în stradă. Trecătorii auzînd-o se opreau și-și plecau capul. Unii intrau să se roage.

Înmărmuritul organist era fermecat. El nu visase că instrumentul putea fi adus sîi reda o asemenea muzică. De îndată ce-și putu aduna destul curaj, el se apropie de cel ce cînta, așa cum acesta se apropiase de el doar cu cîteva minute mai înainte, și punînd mîna pe umărul lui, zise :

— Vă rog, cum vă numiți ?

— Mendelssohn, fu răspunsul.

— Cum ? Mendelssohn ! Vai de mine, dacă aș fi știut ! ?

Turburat și rușinat, în cele din urmă își bilbui cererea de iertare : „Vreți să mă iertați maestre, că am refuzat să vă îngădui a cînta pe claviatura mea“ ?

Acest organist ne reprezintă pe noi : pe tine și pe mine. Timp de ani noi am stat la claviatura vieții noastre, încercînd să producem o muzică, însă am produs multe dizonanțe. Deseri am săvîrșit greșeli detestabile ; am încercat să ne dirijăm propriile noastre probleme singuri ; am încercat să ne facem singuri sfinți ; am încercat, și vai, din greu, să învingem ispita ; însă nu am izbutit prea bine, dacă nu chiar deloc. În suflul în tine muzicii și armoniei cerului. Atunci vei putea ca la sfîrșit să te alături fericitei cete despre care stă scris :

Dar — ia aminte azi ! — în clipa aceasta alături de tine stă un mare Maestru. Nu-L izgoni cu asprime, ci îngăduie-I să atingă claviatura, să stăpînească impulsurile vieții tale, și El va da loc în tine muzicii și armoniei cerului. Atunci vei putea ca la sfîrșit să te alături fericitei cete despre care stă scris :

„Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce, și vor merge spre Sion cu cîntece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi va apuca, iar durerea și gemetele vor fugi“ ! Isa. 35,10.

COMPORTAREA

LA AMVON

In observațiile noastre nu ne vom limita la aceea ce au scris alții despre această atât de importantă problemă. Vom prezenta observații asupra felului propriu de a predica. Nimeni să nu se simtă vizat. Nu este cu nici un chip intenția să jignim pe unul sau pe altul. Nădăjdum doar că vom putea cu toții învăța din propriile noastre greșeli și din acelea ale altora.

Mai întâi un gând al Spiritului Profetic :

„Predicatorul (deci oricine vorbește de la amvon) nu trebuie să uite că prin comportamentul său la amvon, prin atitudinea sa, prin felul lui de vorbire, prin îmbrăcămintea lui, exercită asupra ascultătorilor săi, fie o influență favorabilă, fie nefavorabilă. El trebuie să cultive politețe, înfrumusețarea comportamentului său, și să păstreze o calmă vrednicie, corespunzătoare cu înalta lui chemare... Predicatorului nu-i este îngăduit să se comporte oricum la amvon, numai pentru a produce impresie... Comportarea lipsită de finețe, vijelioasă, nu dă cuvîntului vorbit nici o putere; dimpotrivă, bărbați și femei cu judecată calmă și vederi sănătoase ajung prin aceasta să simtă dezgust“.

Să luăm aminte la unele lucruri însemnate :

A fi tu însuși : Nu încerca să imiți pe altul, așa încît să ajungi bătător la ochi. Fii tu însuși ; dar fii atent ca să te numeri printre acei ale căror maniere la amvon influențează spre bine.

De obicei printre ascultătorii tăi se găsesc mai multe persoane care VĂD ceea ce faci, decît AUD ceea ce spui. Cu cît vor fi gesturile tale mai neagreabile și mai ciudate, cu atît ascultătorii tăi te vor VEDEA mai mult, și te vor AUZI mai puțin. Ca solii ai lui Dumnezeu, ar fi de dorit ca ascultătorii noștri să ne audă. Tocmai de aceea predicăm Cuvîntul.

A te comporta calm : După ce te-ai ridicat să predici, rămii cîteva clipe liniștit în picioare, exact atîta

Tratînd această temă, interesul nu se îndreaptă asupra formei, stilului sau conținutului soliei, ci mai mult asupra poziției, felului de comportare și asupra prezentării exterioare a pastorului.

* * *

timp cît să-ți amintești că nu te aști pe o pistă de alergări. Evită toate mișcărilor nefolositoare, căci curînd ele devin obositoare.

Ai văzut vreodată un vorbitor jucîndu-se cu ceasul lui, trîgîndu-și gulerul, învîrtîndu-și nasturii de la haină, scotocîndu-și activ buzunarele, repezîndu-se cu mîna în păr, frecîndu-se la nas, muîndu-și buzele sau netezîndu-și cutele pantalonilor ? Dacă un vorbitor dorește ca ascultătorii săi să mediteze în liniște, el însuși trebuie să fie calm și liniștit.

A te face auzit : În comportarea la amvon glasul are un rol mare. Ai auzit deja un vorbitor care predica cu glas monoton — fie cu un registru al glasului mai ridicat sau mai scăzut ? Dar este ceva încă și mai rău, anume să fii obligat să ascuți cuvîntarea unui

vorbitor, care socotește necesar că trebuie folosite toate trei registrele vocii în același timp !

Se mai întîmplă că un vorbitor țipă. Mărimea sălii și numărul ascultătorilor nu are importanță. El trebuie să se facă auzit, altfel n-ar putea fi înțeles ! Mai sînt și vorbitori care nu știu în care moment trebuie să ridice glasul și în care să-l coboare. Cînd ar trebui să coboare glasul, ei îl ridică, cînd ar trebui să-l ridice, ei îl coboară. Acesta a fost cazul unui pastor. Odată, cînd a citat Apoc. 14, 6, 7, el a început cu o voce răsunătoare : „Și am văzut un alt inger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică... El zicea cu glas tare...“. Și acum în loc să ridice glasul, spre a repeta solia ingerului el continuă cu glas încet de tot : „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui“.

Fii îngrijit : Ceea ce vorbim, felul cum ne comportăm și îmbrăcămintea pe care o purtăm hotărîsc chemarea noastră. Serva Domnului spune : „Influența predicatorului care este neglijent cu îmbrăcămintea lui, nu-i place lui Dumnezeu“. Aș dori să mai adaog : nici ascultătorilor lui nu le place. Acela care vestește Cuvîntul lui Dumnezeu, ar trebui să dea dovadă și de o îngrijită ținută exterioară. Cît privește îmbrăcămintea lui, el nu poate fi nepăsător. Să ne străduim întotdeauna, dar mai ales cînd urcăm la amvon, să avem o corectă înfățișare exterioară în ceea ce privește îmbrăcămintea.

A ști să te comporți corect la amvon, cînd te aști în spatele predicatorului : Pare aproape de necrezut, dar este totuși un fapt real, că unii dintre cei care ocupă locuri la amvon, se pare că uită unde se aști.

Continuare la pag. 8-a

INFLUENȚA

I. RÎNEA

Valoarea faptelor nu e aceea a uneia singure, ci a tuturor faptelor indivizibil influențați de fapta inițială.

* * *

Se știe că faptele des repetate formează obiceiuri, iar obiceiurile formează caracterul. Părinții, educatorii și anturajul contribuie conștient sau mai puțin conștient la formarea de trăsături rele sau bune în copii sau adulți.

Dacă copiii simt mai puțin necesitatea unui caracter bun, altruist și cu tendințe spre activitate și moralitate, părinții în schimb, conștienți de marea necesitate a imprima în copiii lor caractere bune și rezistente în fața relelor, au datoria să urmărească cu perseverență o dezvoltare armonioasă, imprimând în copii cele mai bune, frumoase și de folos deprinderi în activitatea sau jocurile lor. Ei trebuie să fie conștienți că o bună parte din ceea ce înfăptuiesc, vorbesc sau plănuiesc, se vor reproduce în copiii lor sau în persoanele care trăiesc în anturajul lor.

Dacă unele fapte sau expresii sînt însușite foarte repede, în schimb pentru altele trebuie multă perseverență în repetarea lor pînă să se imprime în minte și inimă și pînă să fie găsite plăcute.

Faptele cu preocupările bune și necesare și care pot forma obiceiuri bune pot ajuta în mod neîndoios la formarea caracterelor bune.

Inclin să cred că în capul listei relelor ca dușman al caracterelor și ca cel mai periculos, este și în generația noastră tot egoismul. Spiritul de acapara totul pentru sine este foarte molipsitor, și din cauză că a contaminat pe mulți, se poate auzi și vedea la orice pas cum se manifestă și cum e în-

sușit și de cei mici prin puterea lor mare de receptivitate.

Caracterul rău nu e numai egoist și lacom, ci este întretesut și de alte obiceiuri vicioase și tendențioase și care contribuie împreună la neformarea sau diformarea caracterului și cu aceasta la degradarea individului.

Un caracter bun, format într-un mediu stricat — ca și al Domnului Hristos în Nazaret — nu e lucru ușor de înfăptuit, dar nu e nici imposibil.

Supraveghere atentă, învățatură de înaltă calitate, exemplu bun însoțit de o neșovăielnică stăruință în rugăciune la Dumnezeu, sînt necesități în marea lucrare de formare a caracterelor bune.

Sîntem încurajați în această lucrare de a cere ajutorul lui Dumnezeu și de cele din Isaia 49, 24. 25. „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? Da, zice Domnul, prada celui puternic îi va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi“. Aceste spuse ale profetului Isaia sînt cu atît mai necesare de știut, cu cît se știe că Satana depune multe eforturi să împiedice procesul de formare al credincioșilor după chipul și caracterul Domnului.

În condițiile cele mai bune și posibile din punct de vedere omenesc, a fost crescut și pruncul Isus de mama Sa în Nazare-

tul destul de viciat. Ca oameni săraci, părinții au făcut tot ce au putut mai bine, rămînînd să completeze Dumnezeu cele ce nu puteau ei să facă. Copilul și mai tîrziu tînărul Isus a învățat să muncească din vreme, să învețe din natură și din Sfintele Scripturi ale Vechiului Testament și să nutrească o vie și apropiată legătură cu tatăl Său.

În educație ca și în viață se cere să avem o minte lucidă, o judecată sănătoasă, dreaptă și nealterată și o perseverență ca a lui Noe, care timp de 120 ani a stăruit să execute planul primit de la Dumnezeu și socotit bun numai prin credință, pentru efectele lui.

Un caracter bun poate fi rezultatul unui timp îndelungat de împiedicare a dezvoltării tendințelor rele din om sau a trăsăturilor de aceeași nuanță fără valoare, în folosul și spre dezvoltarea celor bune.

Unele fapte nu rămîn cu un efect limitat, să se producă la intervale rapide sau mai rari și mărginite a se produce numai la persoana care le execută ci trec cu rapiditate la alții. tocmai ca un izvor care crește pe suprafețe mari de terenuri.

Întocmai cum se pot observa lucrurile din natură, se potrec și în viață. Într-un ogor nu crește grîul semănat fără o prealabilă pregătire a terenului, dar crește în același teren fără nici o pregătire, aproape orice buruiiană nefolositoare. Pentru buruieni condițiile oferite de sol și de climă sînt condițiile naturale de dezvoltare și de înmulțire, de perpetuare, în timp ce pentru plantele celelalte condițiile de dezvoltare nu sînt în totul propice dezvoltării și înmulțirii.

Răul adus de faptele rele e cu atât mai mare cu cât acestea influențează multe persoane iar unde se așează răul, binele o-pus nu mai are loc.

Cine ar putea scrie o istorie cu arătarea precisă a începutului influențelor bune și rele și persoanele autoare și acelea care au fost victimele sau uneltele prin care s-au succedat?

Faptele care pot și constituie influență puternică pentru alții lucrează întocmai ca niște șabloane sau matrițe cu rapiditate și înmulțire matematică. La difuzarea lor, adică a acelor fapte, contribuie tot mai mulți. Aici se potrivește într-un anumit fel proverbul care spune: „Un nebun aruncă o piatră-n fântină și 20 înțelepți n-o mai pot scoate”. Proverbul se potrivește numai cu privire la încercarea de a neutraliza răul adus de influența cea rea.

Influența se poate asemăna în urmările ei de propagare în masele de indivizi cu rezultatul aruncării unei pietre în mijlocul unei mări. Din locul de unde a căzut piatra se pornesc cercuri concentrice de valuri ce se măresc cu fiecare deplasare spre mal.

Cine ar putea opri faptele rele cu influențele lor dezastuoase? Cred că numai faptele bune cu influența lor binefăcătoare ar mai putea ajuta la oprirea răului în înaintarea lui.

În concluzie, caracterul bun sau rău odată format influențează cu rapiditate exteriorizând marfă proprie, de sau fără calitate, pentru spectatorii gata să înregistreze și să adauge caracterelor lor încă alte cărămizi spre înălțarea edificiului uman, sau spre dărîmarea lui. O faptă poate da loc la un șir lung de alte fapte de același conținut. Un caracter poate fi un izvor continuu de fapte și manifestări, după șablonul sau matrița sa proprie.

Caracterul rău este deci de mai multe ori rău: o dată pentru sine și prin influența a ceea ce este rău și pentru ceilalți care sînt indiferenți față de bine sau rău, ori receptivi, avînd și ei un caracter asemănător.

Biblia vorbește de persoane cu caracter bun sau rău și cu mare putere de influență. Unii dintre cei mai influențabili au fost: David, Ieroboam, Ahab cu Izabela soția sa și alții. David a influențat în bine pe Iosafat (2 Cron. 17,34), pe Ezechia (2 Cron. 29, 2) și pe mulți alții pînă în zilele noastre. Din cauză că urmașii lui Iosafat s-au împrietenit cu familia lui Ahab, copiii lui Iosafat au primit influența cea rea a casei lui Ahab, spre răul lor și al poporului iudeu.

De la Ieroboam, Ahab și Izabela soția sa, a pornit o foarte rea influență religioasă în tot poporul, prin idolatria pe care a impus-o poporului și care era însoțită de fapte murdare și nerușinate. Astfel acești împărați stricați au contribuit în mare măsură la stricarea poporului și la crearea de motive pentru a fi dus poporul în captivitatea babiloniană.

Biblia ne vorbește și de alte persoane de la care a pornit o influență rea pentru o anumită faptă. Astfel a fost Cain, primul fiu al lui Adam, de la care a pornit uciderea și care a fost deci primul ucigaș pe planeta noastră. El nu a putut fi influențat de cineva, totuși a fost inspirat de Satana să ucidă, în urma urei și invidiei ce a îngăduit să se nască în inima sa.

Lameh a fost primul care s-a căsătorit cu două femei. Exemplul său l-au urmat mulți în Izrael și a fost o influență foarte rea și cu urmări pe care numai bunul Dumnezeu le poate cunoaște și răsplăti. Și Solomon a păcătuit în privința aceasta. Femeile străine pe care le-a luat Solomon ca soții sau țititoare l-au influențat spre idolatrie și stricăciune și l-au îndepărtat de Dumnezeu tocmai în anii cei mai valoroși din viața acestui bărbat, cînd putea fi de folos pentru poporul și națiunea sa. A revenit abia spre bătrînețe fără forțele mintale și spirituale și fără aportul pe care-l putea aduce, dotat fiind cu o mare înțelepciune.

Cu cât este cineva într-un post de mai mare răspundere

cu atât puterea de a influența pe subalterni este mai mare. Dacă personalitatea sa e marcantă și influența sa este puternică, dar și bună în același timp, se pot desprinde de aci multe și mari binecuvîntări. Cauza înfloririi poporului iudeu pe timpul lui David se datora în primul rînd lui Dumnezeu și în al doilea rînd lui David și lui Samuel ale căror personalități puternice și cu mare influență au ajutat poporul conducîndu-l pe drumul progresului material și spiritual. Starea și nivelul spiritual și cultural pe care l-au atins Iudeii în timpul lui David și Solomon, nu l-au mai atins niciodată. Urmașii lui Solomon, bărbați înguși la minte și slabi în spiritul lor, idolatri și păcătoși, au dat ocazie să pornească de la ei și de la alții influențe rele.

Un comentator al Bibliei vrednic de toată încrederea, scriînd despre influență spune: „Dintre multele învățături, din viața lui Solomon, nici una nu este accentuată ca puterea influenței spre bine sau spre rău. Ori care ar fi anturajul nostru, vom exercita mereu o influență spre fericire sau spre nenorocire. În afară de cunoștința sau controlul nostru, influența înfrîurește asupra altora spre binecuvîntare sau spre blestem. Ea poate fi descurajatoare prin întunericul nemulțumirii și al egoismului, sau otrăvitoare prin picătura mortală a unor păcate practicate; sau ea poate fi transmisătoare unei puteri de credință aducătoare de viață, de curaj și speranță, și dulce prin mirosul plăcut al iubirii. Totuși ea va fi cu siguranță puternică, fie spre bine fie spre rău.

„Că influența noastră poate fi un miros de moarte spre moarte este un cuget înfricoșat și totuși este posibil. O singură faptă prîpîită, un cuvînt rostit nechibzuit din partea noastră, poate exercita o influență atât de adîncă asupra vieții altora, în cît îi va aduce ruina lui sufletească.

„După cum sămînța semănată produce recoltă, și aceasta semănată iarăși înmulțește recol-

ta, la fel este și în relațiile noastre cu alții, această lege nu dă greș, orice faptă și orice cuvânt este o sămânță care va aduce fruct. Orice faptă de amabilitate binevoitoare, de ascultare și tăgăduire de sine, se reproduce — pe sine — în alții și de la aceștia iarăși în alții. Tot astfel și orice faptă de invidie, răutate și intrigă este o sămânță, care va răsări într-o rădăcină de amărăciune, prin care mulți vor fi minjiți. O, și cât de mare va fi numărul celor 'mulți' otrăviți! În felul acesta semănarea binelui și a răului se face acum pentru timp și veșnicie“.

„Orice faptă e făcută cu chibzuință, pentru ca efectul ei să nu aducă vătămare altuia. Sufletele trebuie să-și pună mereu întrebarea: „Doamne, cum să-Ți servesc mai bine să măresc Numele Tău pe pământ și să fac pe alții să Te cinstească? Fă-mă să doresc și să aleg numai voința Ta. Fă ca exemplul și cuvintele Mintuitorului să fie lumina și tăria inimii mele. Cât timp Îi voi urma și mă voi încrede Lui, El nu mă va lăsa să mă pierd. El va fi cununa bucuriei mele“.

„Un înger se află lângă voi și însemnează cuvintele și faptele voastre. Dimineața la deșteptare simțiți voi nimicnicia voastră și nevoia voastră după ajutor și putere de la Dumnezeu și cu umilință și din inimă faceți voi cunoscut Tatălui cerec lipsurile voastre? Dacă faceți lucrul acesta îngerii însemnează rugăciunile voastre și dacă rugăciunile acestea n-au pornit de pe buze fățarnice, când veți fi în primejdie ca fără să vă dați seama să faceți vreun rău și să exercitați o influență care să mine pe alții la rău, îngerul vostru păzitor va fi alături de voi, îndemnându-vă la o purtare mai aleasă, alegând în locul vostru cuvintele și influențându-vă faptele“.

„Cu cât poziția pe care o ocupă cineva este mai înaltă, cu atât mai mare este răspunderea ce o poartă. El trebuie să-și amintească întotdeauna, că odată cu chemarea la lucrare vine și chemarea de a umbla

cu prevedere față de aproapele său. El trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu pe poziție de învătăcel. Poziția nu aduce sfințenia caracterului“.

„Luați seama, altfel veți pune sufletele altora în primejdie, prin exemplul vostru rău. Este ceva grozav a vă pierde propriul vostru suflet, dar a apuca pe o cale care să aducă pierderea și a altora este ceva și mai teribil. Ca influența noastră să fie un miros de moarte spre moarte este o stare înfricoșată, și totuși este posibil. Cu câtă seriozitate trebuie să supravăghem noi deci cugetele noastre, cuvintele, deprinderile și dispozițiile noastre. Dumne-

zeu ne cheamă la o sfințenie personală“.

Te-ai gândit tu creștine în mod serios și fără părtinire la influența pe care ai semănat-o în diferitele ocazii în jurul tău?

Vrei ca pe viitor să fie faptele și cuvintele tale numai un miros de viață spre viață?

Știind că influența noastră poate înmulți în mod progresiv faptele și cuvintele noastre, nu ai vrea să iei măsuri radicale pentru a semăna și difuza prin influența pe care o ai, numai binele?

Dumnezeu să binecuvinteze pe credincioșii sinceri cu influență bună și rodnică în toată viața lor spre binele lor și al celorlalți.

COMPORTAREA LA AMVON

Urmare de la pag. 5-a

Ce atitudini neglijente, ce obiceiuri rele sau dimpotrivă: ce poadoabe: Unul se ocupă cu blocnotesul lui, cu servieta, cu cartea de cîntări, cu cravata sau batista lui. Un altul stă cu piciorul stîng peste genunchiul piciorului drept sau invers. Din cînd în cînd își mai schimbă poziția. În cele din urmă se lasă pe spate atît de mult în scaun încît arată publicului tălpile pantofilor lui ca și cînd ar fi locuri pentru așizare. E regretabil că mulți nu-și dau seama ce fel de tablou oferă.

Mai sînt și unii care la amvon, șoșotesc mereu. Iată-l pe unul care distrat fiind, i-a scăpat textul anunțat de vorbitor și acum trebuie să-l întrebe pe vecin. De îndată ce a deschis la text, și el trebuie să-l comenteze, nu totdeauna încet, ci uneori cu un murmur monoton, care deranjează atît de mult. După o scurtă întrerupere îi mai vine ceva în gînd. Din nou începe o discuție cu colegul său. Amîndoi ajung asupra ideii la o mare insuflețire, pentru ca pînă la urmă să izbucnească într-un ris înfundat.

Aceasta nu trebuie să fie așa. Discuțiile noastre trebuie să le încheiem înainte de a intra în Casa lui Dumnezeu sau în sala în care se ține predica. După ce am intrat, să ne străduim să ascultăm.

Poziție cuviincioasă la rugăciune: în timpul rugăciunii predicatorii ar trebui să ia la amvon o atitudine cuviincioasă. Se pare că cea mai bună poziție ar fi să ingenucheze gîsindu-se cu fața spre adunare. Unii vorbitori sînt tot atît de pușîn conștienți de poziția pe care o iau fie că este vorba de poziția în picioare, de ședere sau de ingenuchere — ca și de celelalte maniere nepotrivite, care sînt însă foarte vizibile, și care îi caracterizează pe amvon. Obiceiurile și manierele noastre deosebite pun stăpînire pe noi cu totul pe neobservate. Noi nu ne dăm seama de greșelile pe care le facem în acest domeniu, și de aceea trebuie să ne examinăm, spre a descoperi astfel de greșeli. Cît de mulți predicatori au recunoscut prea tîrziu că în mod regretabil lucrarea lor a fost împiedicată prin cine știe ce tic sau maniere pe care le-au avut la amvon, și că acestea, deși la început păreau neînsemnate, treptat ele au influențat ascultătorii îndepărtîndu-i.

Ferice de vorbitorul a cărui soție se pricepe să observe și să sfătuiască pe soțul ei, fără a-l împiedica în procesul lui, fără să-i slăbească voința de a-și birui greșelile, nici să paralizeze inițiativa lui de a ajunge la un înalt nivel moral și cultural.

Fie ca să fim cu toții cît mai curînd în situația de a da aceeași mărturie.

C. ADV.

CREȘTINUL VECHIULUI TESTAMENT

V. FLORESCU

La hotarele întinsului Pustiei Arabe, la sud de Damasc și la răsărit de Palestina, se găsea pe vremuri o țară numită Uț, probabil după numele unuia dintre fiii lui Sem, care se stabilise cindva în aceste locuri. 1 Cron. 1,17.

Profetul Ieremia, vorbind și el despre țara Uț, o așează în sau lângă ținutul Edomului.

Aci, în această țară Uț, învăluită de influența arabă, trăi în îndepărtare de vreme, un pios credincios în adevăratul Dumnezeu, confirmând faptul că existau închinători ai lui Dumnezeu și în afara hotarelor urmașilor lui Abram.

Cartea biblică ce vorbește despre viața acestui bărbat al credinței din vechime, cunoscută sub numele de „Cartea lui Iov“, este un poem al experienței umane, avînd ca ajutor pe marele bărbat al lui Dumnezeu, pe Moise.

Există mult teme pentru sprijinirea susținerii care atribuie lui Moise scrierea acestei cărți. Moise locuie în Madian (Exod 2,15), care este arătat a se fi găsit în apropierea țării Uț. Astfel, în timpul șederii sale în Madian (c. 1485-1445 în Hr.), foarte ușor se poate ca Moise să fi cunoscut personal pe Iov (c. 1500 în Hr.), pe urmașii lui, sau pe unii care îl cunoscuse personal.

Fiind învățat în toată înțelepciunea Egiptului și puternic în cuvinte și în fapte (Fapte 7,22), neîndoios că Moise poseda pregătirea literară de a scrie această capodoperă poetică. În ultimii ani, în regiunea în care a locuit Moise au fost găsite texte în scrierea alfabetică semită datînd din aceeași perioadă, și care au dezaprobat poziția critică de mai înainte cum că scrierea nu era cunoscută în vremea lui Moise.

Moise trăi 40 de ani în Madian, lucru ce îndrituiește nespuse de mult ca el să fi posedat puternica sa vorbă arabă ce se vedește în toată cartea. Cunoștințele egiptene ale lui Moise, la fel explică aluziile ce se întîlnesc în carte referitor la viața și obiceiurile egiptene. Înfașurarea lui Dumnezeu ca creator și susținător, se potrivește foarte bine cu istorisirea creațiunii cuprinsă în cealaltă carte scrisă de Moise: Pentateucul.

Iov apare ca avînd o obirșie familială, obișnuită în vremea lui. Iov era un bogat crescător de vite, omorât și iubit de concetățenii săi. El nu poate fi identificat cu nici o dinastie sau ramură domnitoare. Iov stă în istorie aparte, o

figură singură și măreață, importantă datorită mai mult experienței sale personale decît legăturilor lui cu vremea și contemporanii săi.

Și firul povestirii vieții lui Iov începe să se depene... „era în țara Uț un om care se numea Iov. Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu și se abate de la rău... și continuă descriînd marea sa familie cum și bogățiile pe care le avea Iov.

Merită zăbovirea o clipă asupra acestui prim verset din biografia pe care Moise i-o face lui Iov în cuvinte puține dar de o însemnătate și valoare nespuse, dezvăluind armonia dintre caracterul și viața practică în mijlocul oamenilor, a acestui evlavios al îndepărtatei vremi.

Alături de fiecare însușire sufletească a lui Iov, este pusă și transpunerea în viață a înaltei sale credințe.

Astfel, acest „om neprihănit“, deci a cărui viață spirituală era bine plăcută înaintea lui Dumnezeu, era în același timp „curat la suflet“, viețuirea lui reflectînd lumina neprihănită prin curăția umblării sale pe pămînt.

Apoi, acela care în lăuntru sufletului său „se teme de Dumnezeu“, dovedește cu prisosință în vîzul tuturor lucrul acesta prin aceea că „se abate de la rău“.

Nu mai atunci neprihănită și temerea noastră de Dumnezeu, pe care nu le pretindem, alcătuiască ceva ce în adevăr ne aparține, cînd ele se dezvăluie în toată măreția și splendoarea multicoloră de curcubeu prin viețuirea în curăție și abateră de la rău.

Și lucrul acesta era intru totul adevărat în ce-l privea pe Iov.

Iar raportul continuă... „fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfașșat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor“. Iov 1,6.

Și în adevăr... „a venit și Satana în mijlocul lor“, deoarece pînă la data răstignirii Domnului Hristos, Satana încă mai avu acces în cer; însă la data răstignirii, „Satana a văzut că masca lui fusese sfîșiată. Se arătase că este ucișag. Vărsînd singele Fiului lui Dumnezeu, se desvădăcinase din simpatia ființelor cerești. De aici înainte lucrarea lui era mărginită. Orice atîndine ar fi luat, nu putea să mai întîmpine pe îngerii care veneau din cer și să acuze pe frații lui Hristos că sînt îmbrăcați în hainele murdare și întunecate ale păcatului. Se rupseseră ultima legătură de simpatie

între Satana și lumea cerească. Apoc. 12,10“.

Dar după această scurtă lămurire referitoare la posibilitatea lui Satana de a se mai înfașșea înaintea lui Dumnezeu pînă la vremea răstignirii Domnului Hristos, să ne întoarcem și să innodăm firul istoriei vieții lui Iov intrerupt la una din ocaziile cînd Satana a venit și el în mijlocul îngerilor ce se înfașșase înaintea lui Dumnezeu.

Văzîndu-l Dumnezeu i se adresă cu întrebarea: „Ai văzut pe robul Meu Iov“? Și înainte de a aștepta răspunsul lui Satana, Dumnezeu făcu frumoasa caracterizare a sufletului și viețuirii între oameni a acestui bărbat al credinței: „Nu este nimeni ca el pe pămînt. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău“.

Cît de completă, minunată și desvîrșită caracterizare: „Și aceasta făcută de însuși Dumnezeu, de Cel care cunoaște adîncurile sufletului omenesc!

Dar iată că Satana, cel care urăște, ba chiar tăgăduiește existența altruismului, principiul împărțirii lui Dumnezeu, cuteză ca în fața tuturor „fiilor lui Dumnezeu“ adunați cu acea ocazie în cer, să semene sămînța dezbinării, prin prezentarea unei argumentări ce urmărea să aducă o umbră atotcunoștinței lui Dumnezeu.

Drept aceea, Satana zise: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvîntat lucrul mîinilor lui, și turnele lui acopîr țara. Dar ia întinde-Ți mîna, și atînge-Te de tot ce are, și sînt încredințat că Te va blestema în fața“.

Satana făcea aluzia calomnioasă cum că Iov slujea pe Dumnezeu din motive egoiste datorită cîștigului material pe care Dumnezeu îngăduise să-i sporească, ca o stimulare cum și ca o răsplată în servirea către El. Satana încerca să tăgăduiască faptul că adevărata religie izvorăște din iubire cum și din conștiința cunoaștere a caracterului lui Dumnezeu; că adevărații închinători iubesc religia pentru ea însăși — nu pentru răsplată; că ei slujesc lui Dumnezeu fiindcă o asemenea slujire este dreaptă în sine și nu doar fiindcă cerul este plin de slavă; și că ei iubesc pe Dumnezeu deoarece El este demn de dragostea și încrederea lor, iar nu doar fiindcă El îi binecuvîntează.

Și la această vicleană disprețuire a lui Dumnezeu și calomnioasă invinu-

ire a lui Iov, mărturia Cercetătorului de inimă a lui Iov, patriarhul din Uf, este foarte precisă dar în același timp și autoritară, întărind cele ce El le spusese mai înainte despre Iov; și ca urmare Dumnezeu zise: „Iată îți dau pe mină tot ce are” răspunse Dumnezeu lui Satana; „numai asupra lui să nu întinzi mină”.

Și grele fură urgiile pe care Satana le făcu să cadă asupra familiei lui Iov, nimicind-o, și asupra agonisirii lui, spulberind-o, însă Iov nu se lăsă înfrânt în această luptă cu vrăjmașii lui Satana, încet nimic nu-l împiedică de a binecuvînta pe Dumnezeu în orice moment.

Iov cunoștea pe Dumnezeu și Dumnezeu cunoștea pe Iov.

Dar iată că la o nouă ocazie, Satana găsindu-se înaltea lui Dumnezeu, Acesta îi repetă întrebarea: „Ai văzut pe robul Meu Iov”? Și în mustrarea pe care o adresează lui Satana, Dumnezeu folosește iarăși ocazia de a-l prezenta pe Iov: „El se ține tare în neprihănirea lui, și tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină”. Iov 2,3.

Dar și de data aceasta Satana îndrăzni să înfrunte pe Dumnezeu zicînd: „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui. Dar ia întinde-ți mina și atinge-Te de oasele și de carnea lui, și sint încredințat că te va blestema în față”.

Cît de puțin cunoștea Satana pe Iov, și cît de deplin se adevăreste faptul că el nu poate pătrunde întru-ntul cugetelor noastre!

Însă Dumnezeu, Cercetătorul de inimă, pentru care viața lui Iov, cea spirituală cît și cea trăită în mijlocul oamenilor, era un tot luminos, binecunoscînd plămădeala ce alcătua făptura patriarhului Iov, zise de data aceasta lui Satana: „Iată, îți dau pe mină: numai cruță-i viața”. Iov 2,5.

Cît de deplin trebuie să fi cunoscut Dumnezeu pe Iov, cît de curată trebuie să fi fost viața lui; cît de luminos fiecare ungher al umblării sale înaintea Sa și înaintea oamenilor; cîtă încredere trebuie să fi avut El în Iov din moment ce atu curajul să-l dea în mina lui Satana.

„Ia-l”, zise Dumnezeu lui Satana; „îți dau pe mină, încearcă-l și convinge-te și tu cine este Iov”.

Cazul patriarhului din Uf este singurul pe care ni-l raportează Biblia în care Dumnezeu să meargă pînă acolo încît să predea El cu mină Sa pe cineva în mina lui Satana, aceasta denotînd că neprihănirea lui Iov lucra o viață, ce-i sfințise întru totul interiorul și-i luminase mersul pe pămînt, țînîndu-se într-atît de tare de neprihănire încît Dumnezeu nu putea găsi în el nici o pricină.

„Așa cum îi era credința, așa trăia Iov. El știe ce cale am urmat, și dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul”. Iov 23,10. Așa s-a și întîmplat. Prin răbdătoare sa suportare el își confirmă caracterul, și în același timp caracterul Celui al cărui reprezentant era el”.

Biblia ne mai raportează despre un caz în care Satana s-a prezentat cu învinuirii asemănătoare și cu dorința de a i se îngădui să pună el la probă credința... Era pe vremea Domnului Isus.

Dar de data aceasta lucrurile nu s-au mai petrecut ca atunci cu vreo 1500 ani mai înainte.

„Simone, Simone”, zise Domnul Isus, „Satana v-a cerut să vă cearnă ca griul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei converti la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi”. Luca 22,31-32.

Cîtă deosebite între experiența patriarhului din Uf, și aceasta a lui Petru!

În primul caz Dumnezeu spune lui Satana: „Iată, îți dau pe mină căci știu că se ține tare de neprihănire și nu găsește nici o pricină în el”. Însă în al doilea caz, Dumnezeu nu mai poate lua pe garanție pe Petru că va ieși cu bine, ci însuși Fiul Său se așează între Petru și Satana, nu-l lasă pe mină acestuia, ba încă împloră intervenția divină drept ocrotire de atacurile vrăjmașului, Satana.

Era necesar în acest caz de convertire, de o lăuntrică convertire, profundă și totală, ce să producă în Petru o completă schimbare a gândirii și umblării sale; și această convertire se produse mai târziu... după înfrîngere, lumina strălucii puternic în viața lui. Pînă aci Petru umblase pe lingă Isus însă nu cu Isus.

Cu Iov, patriarhul din Uf, această convertire se produsese, și pentru aceasta Dumnezeu însuși sta chezaș înaintea întregului Cer, înfruntînd învinuirea lui Satana.

„Vi se cere să fiți în viață pilde ale adevărului... Fiecare creștin viu va înainta zilnic în viața dumnezeiască. Înaintînd spre desăvîșire, el face zilnic experiența convertirii la Dumnezeu; și această convertire nu este completată pînă ce ea nu atinge desăvîșirea caracterului creștin, o deplină pregătire în vederea ultimei atingeri desăvîșitoare a nemuririi”.

Rîndurile de mai sus sint o concretizare a ceea ce așteaptă Dumnezeu din partea oricui ce se numește creștin, și anume atingerea înaltei trepte a desăvîșirii în sfințenie; iar sfințenia aceasta ne este arătată ca fiind chintesența nu a unui număr de forme și ceremonii, oricît de îndrituite ar fi ele, ci a unor fapte ale realității vieții practice sfințite.

Nu în teorie, nu în mintal, nu în argumentări fie ele cît de întemeiate, avem obligația a fi pilde ale adevărului, ci în viața pe care o trăim în mijlocul oamenilor, cei din preajma noastră putînd să se încredințeze că creștinismul ce ni-l pretindem este ceva viu, atunci cînd vor vedea în noi o înaintare zilnică în viața dumnezeiască.

Că un pește este viu și-o dovedește cu prisosință prin aceea că înfruntă valuri furtoase, ba unui curent năpraznic de apă, urcînd în contra torentului.

La fel și creștinul trebuie să dovedească faptul că creștinismul lui este ceva viu cînd zi de zi se va dovedi în umblarea sa o urcare tot mai sus în viețuirea dumnezeiască, exemplificată în îndatoririle și problemele vieții sale.

Convertirea la Dumnezeu a creștinului nu este o experiență ce se termină la o dată oarecare, nici nu este un fapt al trecutului, ci este o experiență zilnică în înaintarea sa spre desăvîșire, așa cum zice apostolul Pavel: „Nu că am și cîștigat premiul, sau că am și ajuns desăvîșit, dar alerg înainte... alerg spre țintă, pentru premiul ceresc al chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus” (Filip. 3,12.14), această convertire devenind mai frumoasă și tot mai frumoasă, și cuprînzînd noi orizonturi pe zi ce trece, neajungînd la completarea ei decît atunci cînd se va fi atins desăvîșirea caracterului creștin, cea măsură pregătitoare în vederea ultimei atingeri desăvîșitoare a nemuririi.

Mania neprihănirii dată de Dumnezeu prin Hristos nu este o acoperire a unei vieți în păcat. Neprihănirea, trăirea în și cu Dumnezeu nu este o haină de sărbătoare, de zile mari, de instrălucire cu ea în Sabat, și apoi pusă în garderobă pînă la o nouă ocazie. Nu, nicidecum!

Neprihănirea de care Iov s-a ținut cu toată țaria sa era o viață, era ceva trăit în văzul tuturor, desăvîșindu-se mereu și mereu pînă ajunse acolo încît chiar Dumnezeu nu putu găsi în această viață vreo pricină de învinuire.

Dumnezeu avea siguranța rezultatului atunci cînd Iov urma să fie pus la încercare chiar de Satana.

Viața de credință a lui Iov se transpusesse în viața socială a sa, în felul umblării lui, în achitarea față de îndatoririle zilnice ale acestei vieți, a lăuntruului credinței sale.

În spotele credinței lui Iov, la temelia acesteia, ca un suport și o dovedire a ei stătea viața practică a sa.

Lucrul acesta îl exprimă patriarhul din Uf în cuvintele: „Mă îmbrăcam cu dreptatea și-i slujeam de îmbrăcăminte, neprihănirea îmi era manta și turban” (Iov 29, 13), exprimînd că dreptatea ce o pretindea că este în lăuntruul său era arătată cu prisosință în afară în fapăturile lui, iar neprihănirea îi cuprîndea întreaga făptură, țînînd să precizeze că mintea sa, înfățișată aci prin turban, era și ea călăuzită de această neprihănire.

Și cît de deplin este arătat lucrul acesta prin faptele sale de apărare a dreptului celui ce-i slujea, a orfanului, a văduvei, a săracilor, a celor în lipsă și în nevoie; gata să sprijine și să ajute pe nenorociți — „orfanului îi eram ochi și șchiopului picior” — depunînd un interes practic în ce privește binele celor care aveau nevoie de ajutorul său.

De asemenea reiese că Iov lua o parte activă la rezolvarea problemelor „cetății” în care trăia,

preocupându-se de bunul mers al ei, lucru ce făcu să fie onorat și respectat de concetățenii săi pentru înțelepciunea și sfatul său bun.

Plus de aceasta, Iov se dovedește a fi fost un om al științei, lucru ce-l arată cunoștințele lui în cele ale astronomiei, vorbind despre astrele de pe cer, despre „Carul Mare, Ralița, Pleiadele și cămările stelelor“, apoi încă despre „suspendarea pământului pe nimic“, despre „greutatea vântului“, adică puterea lui, despre „legile ploilor“, adică circuitul apei, și încă despre „legarea apelor în nori“.

De asemenea Iov se ocupa de mine, de agricultură, de îndiguri, în vederea unei cit mai bune prosperări a „cetății“ al cărei unul dintre conducători se pare că fusese Iov.

Neprihănirea lui Iov se dovedea și în felul vieții sale morale cînd zice: „Făcusem un legămînt cu ochii mei, și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare“. Iov. 31,1. „Un legămînt cu ochii“ făcuse Iov, ca nimic păcătoș să nu pătrundă prin aceste ferestre ale făpturii lui. „Un legămînt cu ochii“ îndeamnă Domnul Isus să facem fiecare dintre noi atît în ce privește moralitatea cit și simțămîntele noastre întreolaltă, ferindu-ne ca „ochiul să nu fie rău“, să nu privească cu dușmănie, invidie, ură și gelozie, ci să vadă în cei din preajmă numai frumosul și doar aceea ce este spre bine și folos reciproc.

„Nu am pîndit la ușa aproapelui meu“, sînt cuvintele pe care Iov le exprimă ca o încheiere a gîndurilor de nebănuire a aproapelui, de încredere în el și de întîndere a unei mîini prietenoase și de ajutor, nicidecum bucurîndu-se de vreo năpastă ce s-ar fi abătut sau o nenorocire ce l-ar fi lovit pe careva, fie el chiar și vrăjmașul său.

„Nu te amăgi. Nimic altceva decît sfințenia nu te va pregăti pentru cer. Doar pioșenia sinceră, practică, îți poate da un caracter curat, superior, și te face în stare să ajungi înaintea lui Dumnezeu, care luminește într-o lumină de neapropiat. Caracterul ceresc trebuie dobîndit pe pămînt, altfel cituși de pușin nu va putea fi dobîndit altcîndva. Nu te mîguli că va veni o vreme cînd îți va veni mai ușor să depui un efort mai zelos decît acum. Fiecare zi sporește depărțarea ta de Dumnezeu. Pregătește-te pentru veșnicie cu o așa rîvnă cum n-ai dovedit-o încă“.

Această rîvnă după o viețuire în sfințenia apropierei de Dumnezeu mînase pe patriarhul din Uș în toate umblările și gîndurile sale în răstimpul anilor săi pe pămînt.

„Caracterul trebuie lucrat bucată cu bucată. Zi cu zi Dumnezeu lucrează la construcția Sa, lovitură după lovitură, spre a desăvîrși lucrarea, ca ea să poată ajunge un templu sfînt al Său. Omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu. Fiecare trebuie să ajungă exact aceea ce Dumnezeu vrea a fi el, construindu-și viața din fapte curate, nobile, pentru ca la sfrșit carac-

„VI S-A NĂSCUT UN MÎNTUITOR“

„În timpul acela erau niște păstori, care stăteau afară în cîmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul lor“.

„Și iată că un inger al Domnului s-a infățîșat înaintea lor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare“.

„Dar ingerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul“.

„Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mintuitor care este Hristos, Domnul“.

Luca 3, 8-11

terul său să poată fi o structură simetrică, un templu mare, onorat de Dumnezeu și de oameni. Nu trebuie să se găsească nici o crăpătură în clădire, căci ea este a Domnului. Fiecare piatră trebuie așezată desăvîrșit, spre a putea suporta greutatea ce o va apăsa. O singură piatră așezată defectuos va păcubi întreaga clădire“.

Cît de cu grijă căutase Iov să așeze în caracterul său și la locul lor pietre ales cionlite, care să facă plină de admirație făptura sa, o adevărată intruchipare a Dumnezeirii în vas de lut pămîntesc.

„Religia lui Hristos va fi exemplificată de cel ce o posedă: în viață, în purtare, în fapte“.

Această religie este o țesătură ce nu se mototolește, ce dă voie să fie cercată, păstrîndu-și noblețea și frumusețea oriînd și oriunde.

Această religie practică a lui Hristos nu zice: „Nu mă atinge căci sînt sfînt“, ca și cum purtarea acestei neprihăniri în ocupațiile și problemele vieții zilnice ar păgubi-o cu ceva, întinînd-o.

Iov și-a purtat neprihănirea în familia sa cum și în toate legăturile sale cu obștea „cetății“ al cărei bine îl urmărea. Desfășurarea acestei neprihăniri a lui Iov, biograficul Moise o dezvăluie în fapte practice legate de viață, de societatea în mijlocul căreia trăia.

Aci, ca și în cazul lui Enoch, frumusețea onorării poruncilor lui Dumnezeu reiese din viața în lumină dumnezeiască trăită practic de Iov în mijlocul oamenilor.

Fiecare dintre noi sîntem răspunzători față de Dumnezeu și față de noi înșine, prin felul viețuirii noastre, prin activitatea noastră, prin vorbirea noastră, prin trăirea sau formalismul credinței noastre, prin viața noastră religioasă în biserică și în afara ei, neprihănirea trăită urmînd a fi o binecuvîntare, o bucurie și o fericire pentru cel ce o trăiește cit și pentru cei în mijlocul cărora o trăiește, sau de nu, o miasmă de moarte răspîndindu-se în tot jurul său.

Și cînd patriarhul din Uș, a căruia neprihănire proorocul Ezechiel o scoate în evidență și o asemuie cu a lui Daniel și a lui Noe, se găsi copleșit de grea încercare, este firesc ca să-și fi făcut o cercetare a viețuirii sale înaintea lui Dumnezeu.

„Faceți-mă să înțeleg spunea Iov, în ce am păcătuit, ce fărădelegi și păcate am făcut“ (Iov 6,24; 13,23), nu ca și cum ar fi vrut să se îndreptățească, ci să caute a afla în ce trebuia să se îndrepte, ce piatră a caracterului lui era colțuroasă și ne la locul ei.

Cind zile neferice și de greu chin se abatuse asupra lui, cind însuși soția lui, cea de la care aștepta mângiere și încurajare, în loc de aceasta îl îndemnă să blesteme pe Dumnezeu și să moară, Iov „n-a păcătuit cu buzele lui“; iar mai târziu cind își mai cerceta viața repetă: „N-am dat voie limbii mele să păcătuiesc“. Iov 31,30.

Și cind norii involburăți și amenințatori ai mării încercări a lui Iov păreau să-i nimicească orice nădejde, credința lui cea curată se dezvăluie în toată temeinicia ei cind zise:

„Oh! aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte; aș vrea să fie săpate cu un piboi de fier și cu plumb în stincă pe vecie. . . . Dar știu că răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Il voi vedea și-mi va fi binevoitor, ochii mei îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tinjește de dorul acesta înlăuntrul meu“. Iov 19,23-27.

„Știu, spunea Iov, exprimându-și siguranța ce voia să fie înscrisă într-o carte spre aducere aminte.

Pentru Iov, cele ce voia să sope adinc cu piboi de fier și cu plumb în stincă, de neșters pentru vecie, erau o realitate. Cu 1500 ani mai înainte Iov saluta birușina Golgotei, saluta ziua întâlnirii lui cu Răscumpărătorul Isus Hristos.

„Răscumpărătorul meu este viu“, spunea Iov, atunci cind nimeni încă nu-L văzuse pe Isus, întruchipat doar în jertfele ce se succedaseră de la Adam și pînă la el.

Iar cind femeile aduseră la cunoștința ucenicilor că Isus a înviat, greu putea să fie spulberată din inima lor deznădejdea ce-i învăluisse, ba Toma, spre a se convinge ceru să simtă cu propriul său deget rănilor din trupul lui Isus, pricinuite de piroane și sulifă.

Iov însă, care nu avusese faavoarea de a fi văzut față în față pe Mintuitorul și Răscumpărătorul Isus și să fi auzit dovezile dumnezeirii Sale, putu totuși afirma siguranța marelui adevăr că Isus Hristos era o realitate vie și că El era Răscumpărătorul său personal, numindu-L: „Răscumpărătorul meu“.

Și faptul că Isus este mijlocitorul și apărătorul cauzei fiecărui credincios înaintea Tatălui, fapt desvăluit de Isus ucenicilor Săi și care alcătuiește pînă azi nădejdea creștinului, era încă de atunci o realitate vie pentru Iov, căci el spune:

„Chiar acum martorul meu este în cer, apărătorul meu este în locurile înalte“, și încă mai adaugă: Pune-Te singur zălog pentru mine înaintea Ta; altfel, cine ar putea răspunde pentru mine“. Iov 16, 19, 17, 3.

Ziua întâlnirii cu Răscumpărătorul său Iov o salută din vremi nespuse de îndepărtate, această nădejde

a sa trecind dincolo de inferecările mormintului. Căci, zicea Iov: „Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu“.

Și adevărul despre Răscumpărătorul personal al său și a învierii sale proprii, în trup, Iov ține să-l accentueze cind spune că „eu, Iov, îl voi vedea“, și să-l precizeze zicind: „Ochii mei îl vor vedea, și nu ai altuia“.

Patriarhul din Uf, privind în scurgerea vremii pînă la timpul celei de a doua venire a lui Hristos, trăia realitatea acelei clipe încă din negură de vremi, exprimându-și convingerea că ochii săi proprii îl vor vedea pe Răscumpărătorul său Isus Hristos.

Ba încă, oare ar fi de necrezut și cu neputință ca Iov, singurul pe care Dumnezeu l-a luat pe garanție și căruia El personal îi declară nevinovăția și neprihănirea, să fi făcut și el parte din „pirgă“ celor înviați cu ocazia înălțării Domnului Isus? Această „pirgă“ cu care Domnul Hristos Se prezentă la Tatăl, negreșit era alcătuită din credincioșii cei mai proeminenți ai Vechiului Testament și între aceștia Iov apare într-o lumină cu totul aparte în măreție. Oare să nu-l fi ales Dumnezeu și pe Iov cu acea ocazie, spre a-l vedea între acești aleși ai Săi? Nu fac o afirmație, ci doar mă întreb.

Pentru Iov, credința în Dumnezeu și nădejdea în Fiul Său Isus Hristos ca Răscumpărătorul său propriu alcătuiau o realitate încă de la anul 2500 de la creațiune, și în lumina acestei credințe și nădejdi își ducea el viața, exemplificându-le mai mult practic decît teoretic.

„Ochii mei îl vor vedea, și nu ai altuia“ erau cuvintele ce exprima deplină convingere a lui Iov că atunci cind va fi să se întâlnească cu Răscumpărătorul său, va fi el, Iov, același, deși îmbrăcat în nemurire, dar cu aceleași trăsături, același timbru de voce, aceleași caracteristici, păstrîndu-și identitatea personală.

Cind ochiul lacrămează topindu-se-n durere,

Cind firul deznădejdi, că te-mpresoară pare,

Și negura se țese zdrobindu-ți orice vrere,

Nădejdea învierii, . . . a reîntinării-apare.

Știu . . . Il voi vedea . . . ochii mei îl vor vedea . . . nu ai altuia . . . eu personal, spunea Iov acum mai bine de 3.000 de ani, aceasta înseamnă îndreptățire prin credință, o viață în curăție și să-L crezi pe Dumnezeu pe cuvînt.

„Știu“, mai repeta la peste 1.500 de ani după Iov aceeași idee, apostolul Pavel, creștinul prin excelență al Noului Testament.

„Știu în cine am crezut. Și sint încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat pînă în ziua aceea“ (2 Tim.1,12)

„la învierea din morți“. Filip.3,4. „M-am luptat lupta cea bună“, spunea bătrînul apostol Pavel, conștient de drumul pe care-l parcursesse; „mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiți venirea Lui“ (2 Tim. 4,7,8), de aceea, „călcați pe urmele mele, intruți și eu calc pe urmele lui Hristos și veți avea cu toții parte de această cunună“.

„Știu în cine am crezut . . . știu că-mi va păstra viața ce l-am încredințat . . . pînă în ziua învierii cind mi-o va reda . . . știu că voi primi cununa“, spunea cu deplină încredințare apostolul Noului Testament, conștient că pașii Lui călcașeră pe urmele lui Hristos.

„Știu că Răscumpărătorul meu este viu . . . știu că va reveni . . . știu că chiar de voi muri, totuși îl voi vedea . . . cu ochii mei îl voi vedea . . . eu, Iov, și nu altul . . . sîm mă cîntărească Dumnezeu în cumpăna celor fără prihană, și-mi va vedea neprihănirea“ (Iov 31,6), spusese și Iov patriarhul din Uf, dovedindu-se creștin înainte ca vreun ucenic să fi purtat acest nume pentru prima oară în Antiohia.

Iov și Pavel, doi apostoli reprezentativi a două vremi dinaintea și după Golgota, au dovedit în umblarea lor pe pământ un creștinism viu, real, practic și răspîditor de mireasmă bine plăcută între cei din preajma lor, printr-o zilnică înaintare în viața dumnezeiască; zilnic luptîndu-se să înainteze spre desăvîrșire, zilnic făcînd experiența unei noi și mai depline convertirii la Dumnezeu, pînă la înfăptuirea aci pe pământ a desăvîrșirii caracterului creștin, dobîndirea caracterului ceresc, o deplină pregătire în vederea ultimei atingeri desăvîrșitoare a nemuririi.

Ca și Iov și Pavel, să putem zice fiecare dintre noi: „Știu că Răscumpărătorul meu este viu . . . Il voi vedea . . . Știu în cine am crezut . . . m-am luptat lupta cea bună . . . am călcat pe urmele lui Hristos . . . mă așteaptă cununa“.

Iov și Pavel stau ca monumente ale vremii lor. În felul umblării lor pe pământ ei au dovedit că au învățat gama cîntării cerești și au cîntat-o tot timpul vieții lor pe care au trăit-o în așa fel încît ultima zi de aci de pe pământ să fie ca prima din cer.

Să învățăm fiecare dintre noi această cîntare a neprihănirii . . . s-o cîntăm în viețuirea noastră pe pământ îmbucurînd și înmiresmînd totul pe unde pașii ne poartă, ca apoi s-o cîntăm cu cetele îngerești la marea de cristal.

LEGEA ȘI NEPRIHANIREA

V. GEORGESCU

Ca rezultat al credinței în Evanghelia lui Hristos, propovăduită în primul secol al erei noastre, cei veniți la credință dintre iudei și dintre neamurile cunoscute pe atunci, au devenit cetățeni ai împărăției cerurilor. Această afirmație făcută de apostolul Pavel, în epistola către Filipeni, a fost întemeiată pe felul de viață nouă primită de sus prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu și prin lucrarea efectivă a Duhului Sfânt care însoțea pretutindeni propovăduirea Evangheliei.

Duhul Sfânt, lumina minții și inima ascultătorilor, prin descoperirea adevărilor veșnice din Scriptură, referitoare la Fiul lui Dumnezeu. El s-a născut ca Fiu al omului ca noi, prin credința în El să ne naștem din nou ca fii și fiice ale lui Dumnezeu cu un caracter corespunzător Legii Sale desăvârșite și astfel să căpătăm dreptul de cetățeni ai cerurilor. Ioan 3,3.5.16; 1 Petru 1,3.4.

Apostolul Pavel scria corintenilor: „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci sintem cei mai nenorociți dintre toți oamenii. Dar acum Hristos a înviat din morți, pîrga celor adormiți, căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rîndul cetei lui. Hristos este cel dintîi rod; apoi la venirea Lui, cei ce sînt ai lui Hristos”. 1 Cor. 15, 9—23.

Iar în versetele 50—53, el continuă: „Ce spun eu fraților este că nu poate carnea și sîngele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu și că putrezirea, nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipă din ochi, la cea din urmă trimbiță. Trimbița va suna, morții

vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire”.

Astfel, creștinii întemeiați pe această nădejde a Evangheliei sînt asigurați cu arvuna moștenirii veșnice, credința lor în Hristos. Nădejdea vieții creștine este o ancoră a sufletului, înfiptă dincolo de mormînt, avînd simțul fericirii veșnice... Această ancoră și acest simț al fericirii veșnice, este rezultatul credinței adevărate în făgăduințele lui Dumnezeu, nesusus de mari și de scumpe ce se găsesc în Sfintele Scripturi și care fac pe credincios părtaș de fire dumnezeiască.

Hristos a venit în lume cu scopul de a atrage atenția asupra importantei nevoi a restatornicirii Împărăției lui Dumnezeu în suflet. El zice:

„Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri, vi se vor da pe deasupra”. Mat. 6,33. Prin cuvintele acestea, El scoate în evidență nevoia imperioasă a sufletelor noastre, de a căuta, de a urmări zilnic restabilirea Împărăției lui Dumnezeu în lăuntrul nostru, prin primirea principiilor sale spirituale și veșnice ca regulă de conduită în viață. În virtutea acestor principii dumnezeiești, obiceiurile rele ale firii vechi moștenite, sînt lepădate și osîndite de fiecare.

Aceasta însemnează să căutăm a înțelege tot mai bine cuvintele și poruncile Legii lui Dumnezeu așa cum au fost scrise pe tablele de piatră de mîna Sa și apoi retranscrise în Sfintele Scripturi, ca prin puterea spirituală ce o primim prin credință, să ne putem curăți de orice obicei rău ce nu place lui Dumnezeu, a ajunge acolo încît caracterul Său să fie statornicit în sufletele noastre. Primul dintre prin-

cipile Împărăției Sale ce trebuie înțeles și trăit, este neprihănirea lui Dumnezeu.

Neprihănirea, sau dreptatea lui Dumnezeu, este principiul vieții veșnice, caracterul divin, ce trebuie primit în suflet prin credința în Hristos. Iubirea divină ne atrage cu putere către viața Sa altruistă, jertfitoare de sine. Din cauza vieții îndelungate în păcat, s-a pierdut cunoștința neprihănirii lui Dumnezeu și s-a căutat să fie înlocuită cu o neprihănire proprie ce nu poate desființa păcatul, și lipsește de nădejdea moștenirii veșnice.

Prin prorocul Isaia, cu 700 de ani înaintea erei noastre, Domnul vestește: „El nu va slăbi, nici nu se va lăsa pînă va așeza dreptatea pe pămînt și ostroavele vor nădăjdui în Legea Lui” Isa. 42,4 și vers. 21: „Domnul a voit pentru dreptatea Lui să vestească o lege mare și minunată”.

De asemenea în capitolul 51 al aceleiași cărți citim la vers. 4 și 7: „Ia aminte la Mine poporul Meu, pleacă urechea spre Mine neamul Meu căci din Mine va ieși Legea și voi pune Legea Mea, lumină popoarelor”. Ioan 8,12. „Ascultați-Mă voi care cunoașteți neprihănirea, popor care ai în inimă Legea Mea”. Reiese clar că Legea lui Dumnezeu și Neprihănirea Sa (Dreptatea lui Dumnezeu) au aceeași însemnătate și sînt inseparabile.

Venind pe pămînt, Mesia Fiul lui Dumnezeu, a scos în evidență, înalta însemnătate a Legii Sale în cuvintele: „Să nu credeți că am

venit să stric Legea sau proorocii, am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, cită vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din Lege, înainte să se fi întimplat toate lucrurile". Mat. 5,17,18.

În timp ce fariseii și cărturarii gîndeau că Domnul Isus a venit să modifice ceva din Legea lui Dumnezeu ca să-L poată acuza, și cum profund și azi unii că prin învierea Lui dintre morți i-ar fi adus o modificare, Fiul lui Dumnezeu declară că nu a venit să modifice nu numai vreo poruncă din Lege sau vreun cuvînt, ci nici măcar vreo iotă, sau frîntură de slovă din ea, și nu numai pînă la învierea Lui, ci chiar și după aceea.

Domnul Isus, a declarat că a venit să îplinească Legea. Fără credința în El credincioșii nu o pot împlini. Fariseii și cărturarii, văzînd că prin puterea lor nu puteau împlini principiile spirituale ale Legii, le desființau și învățau și pe alții să facă la fel. Din această cauză neprihănirea lor era mică și ca urmare nici nu puteau intra în Împărăția lui Dumnezeu. În legătură cu aceasta Domnul spuse ucenicilor Săi: „Dacă neprihănirea noastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu nici un chip nu veți putea intra în Împărăția Cerurilor". Mat. 5,19,20.

Pentru ca neprihănirea ucenicilor să întrecă pe aceea a fariseilor, ei trebuie să păzească și poruncile mici ale Legii și să învețe și pe alții să le păzească; astfel ei ajung „mari", a intra în Împărăția Cerurilor. Se pune întrebarea: care porunci sînt „porunci mici" pe care trebuie să le păzim și să învățăm și pe alții să le păzească? În versetele 21 și 22, Domnul Isus ni le face cunoscut prin cuvintele: „Oricine se minie pe fratele său; oricine va zice fratelui său „Prostule"... sau: „Nebunule" va cădea sub pedeapsa judecării, făcîndu-se vinovat de călcarea în mic, a poruncii a șasea, căci dovedește lipsă de iubire față de aproapele.

Minia este începutul călcării poruncii a șasea. Cain a fost avertizat de Domnul despre nașterea păcatului uciderii în inima lui de cînd s-a miniat pe fratele său Abel. Gen. 4,3—8.

Dar, va zice cineva: oare nu este scris: „Miniați-vă și nu păcătuiți"?

Efes. 4,26. S-ar părea că Apostolul Pavel ar încuviința minia ca nefiind păcat, în dezacord cu Domnul Hristos. Dar tot el adaugă: „Soarele să n-apună peste minia voastră" și versetul 30: „Să nu întristați pe Duhul lui Dumnezeu"... și 31: „Orice... minie... să piară din mijlocul vostru". Dacă minia, n-ar fi păcat, n-ar mai fi zis: „Soarele să n-apună peste minia voastră" și „orice minie să piară din mijlocul vostru". Apostolul Pavel s-a referit la cuvintele Psalmistului David din Ps. 4,4: „Cutremurați-vă și nu păcătuiți", așa cum de fapt trebuie înțeles textul din Efes. 4,26.

Urmărind realizarea neprihănirii în viața noastră zi de zi, trebuie să ne împotrivim simțului și îndemnului firesc al miniei ce ar căuta să se dea pe față în noi. Apostolul Iacob zice: „Căci minia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu". Iacob 1,20. Minia împiedică lucrarea lui Dumnezeu în suflet, lucrarea neprihănirii lui Dumnezeu. Același Duh Sfînt care a vorbit prin apostoli în această privință, a vorbit și prin David în Psalmul 37,8: „Lasă minia, părăsește iuțimea, nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău".

Din cele arătate mai sus, reies următoarele:

1. Neprihănirea căpătată prin credința în Hristos, este principiul Împărăției Cerurilor, este ascultarea

desăvîrșită de legea lui Dumnezeu împotriva firii noastre păcătoase.

2. Există primejdia și pentru unii dintre noi ca și pentru cărturarii și fariseii de pe vremuri de a ne liniști conștiința cu gîndul că aceasta este cu neputință, și deci nu mai avem nimic de făcut. Acelora le lipsea credința în Hristos, singurul mijloc ce le-ar fi dat puterea de a răstigni firea lor veche, minioasă, rea și răzbunătoare prin care căutau să statornicească neprihănirea lor și nu neprihănirea lui Dumnezeu în viața lor. Rom. 10,3,4: Gal. 5,24.

Credința în Hristos este singurul mijloc prin care se face legătura între sufletele noastre și El, împărțîndu-ne puterea Sa de a iubi pe aproapele chiar și atunci cînd după judecata și simțurile noastre, n-ar merita.

Cînd am ajuns să ne cunoaștem neputința noastră în fața Legii desăvîrșită a lui Dumnezeu, nu este cazul să ne descurajăm, ci, cu credință să ne îndreptăm în rugăciune stăruitoare la tronul harului, unde mijlocește pentru noi Isus Hristos, Marele Preot, înaintea Tatălui ceresc.

Să urmărim unirea noastră cu El în gînd și simțire zi de zi și atunci puterea iubirii și răbdării Lui, a neprihănirii Sale, ne va fi împărțită împreună cu asigurarea Duhului Sfînt că sîntem fii și fiice ale lui Dumnezeu. Filip. 2,5: 4,13.

Orînde întîlnim credincioși cu însușiri de caracter ale neprihănirii lui Hristos, putem fi siguri că am întîlnit cetățeni ai cerurilor care așteaptă ziua proslăvirii, ziua revenirii lui Hristos.

Hristos, înainte de a Se înălța la cer a zis: „În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri... Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce ca să vă iau cu Mine, ca acolo unde sînt, Eu, să fiți și voi". Ioan 14,1—3.

Pentru cine pregătește El loc aștăzi în cer? Desigur că pentru cel ce onorează pe Hristos cu un loc în inimă, în viața aceasta. Pe acesta îl va onora și El cu un loc în cer, lucru în vederea căruia s-a străduit și apostolul Pavel.

Ce bucurii mărețe, pregătește Dumnezeu pentru toți cei ce vor domeni în viața aceasta calitățile de cetățeni și ai cerurilor?! 1 Cor. 2,9,10.

Simbolul de „Mireasă“ folosit de Inspirație

A. MOLDOVAN

Pentru a fi mai expresivi, a-și reda mai profund și mai sugestiv gândurile, a le infrumuseța și a înlesni pătrunderea lor în conștiințe, scriitorii inspirați au ilustrat realitățile spirituale și veșnice folosindu-se de diferite simboluri. Simbolul este ceva care în mod convențional sau prin tradiție reprezintă obiecte materiale, idei, sentimente, etc. De exemplu : vulpea reprezintă șiretenia, iepurele, frica ; leul, autoritate, demnitate, curaj ; crucea, suferința ; mielul, blindețea, spiritul de jertfă ; păunul, mindria, etc. Simbolurile pot fi luate nu numai din viața animalelor ci și a omului și-a lumii neînsuflețite. Aproape în toate cărțile Vechiului Testament, și în special în cele profetice s-au folosit simboluri. De fapt, înaintea venirii lui Isus pe lume, simbolurile au făcut parte din principalele mijloace folosite de inspirație pentru a evoca adevărurile mântuirii.

Unul din cele mai frumoase simboluri folosite în Biblie și Spiritul Profetic este Mireasa. Frumusețea, albul curat al hainelor, puritatea morală ce i se atribuie, fidelitatea și devotamentul față de alesul inimii ei, bucuria pe care o dezlănțuie cu ocazia nunții ei, fac din mireasă un simbol potrivit pentru a ilustra valori veșnice.

Vizionarul de pe Patmos a fost invitat : „Vino să-ți arăt mireasa, soția Mielului“. Apoc. 21,9. Apoi a fost dus pentru a i se arăta Cetatea, Noul Ierusalim „gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei“. Cetatea văzută de Ioan „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu“, ca simbol al împărăției eterne, este reprezentată aici prin mireasă. Pilda celor 10 fecioare din Matei 25 și a nunții fiului de împărat din Matei 22, pasaje din Apocalips 21 precum și alte texte în care se folosesc

aceleași simboluri cu aceeași semnificație, formează împreună un cadru simbolic armonios, un tablou mareț și impresionant al nunții Fiului din, în care mirele este Isus, mireasa, ca simbol al împărăției Sale, este Cetatea, iar fericiții oaspeți, chemați la ospățul nunții Mielului sînt credincioșii, adică Biserica.

Referindu-se la acest tablou simbolic, Inspirația spune privitor la nuntași : „Dacă sînt oaspeți, ei nu pot fi mireasă“. În cadrul acestui tablou simbolic, mireasa nu poate reprezenta și Cetatea și pe credincioși în același timp, deoarece tabloul și-ar pierde armonia, ar fi incomplet. La nunta, pe lângă mire și mireasă participă și invitați. Dacă mireasa ar simboliza aici și Cetatea și pe credincioși, tabloului simbolic i-ar lipsi elementul nuntași, oaspeți, stingherindu-i-se armonia. De aceea, credincioșii fiind reprezentați aici prin oaspeți, nu pot fi mireasă, mireasa fiind în simbol Cetatea.

Rezultă oare de aici că pretutindeni în Biblie și alte scrieri inspirate mireasa simbolizează numai Cetatea ? Să urmărim în continuare acest frumos simbol :

„Foarte strînsă și sfîntă este unirea dintre Hristos și Biserica Sa — El este mirele și Biserica mireasa, El este capul și biserica trupul. Deci unirea cu Hristos cuprinde unirea cu Biserica Sa“.

„Hristos a onorat legătura familiei făcînd din ea și un simbol al unirii dintre Sine și cei răscumparați ai Săi. El însuși este mirele și mireasa este biserica Sa despre care, întrucît este alcătuită din cei aleși ai Săi, El zice : „Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cursur“.

Cele două declarații „dacă sînt oaspeți ei nu pot fi mireasă“ și „mireasa este Biserica Sa“ — ambele făcute de același autor inspirat, creează confuzie și nedumerire în mintea multora, ducînd pînă la discreditarea autorului sau la discuții contradictorii inutile și dăunătoare. De fapt între ele există o perfectă armonie. Dificultatea constă în șabloanele create uneori de mintea noastră de care cu greu putem scăpa, mai ales dacă nu posedăm înțelepciunea aceea care vine de sus și care, la bine, „este ușor de înduplecat“. Lăsînd prejudecățile, să urmărim cu atenție cele ce urmează pentru a stabili dacă cele două declarații ce par a se contrazice flagrant, se contrazic în adevăr.

Nu trebuie să uităm că în scrierile inspirate, ca și în celelalte scrieri, aceeași realitate poate fi reprezentată prin simboluri diferite. De exemplu Biserica lui Dumnezeu este reprezentată prin : templu sfînt (Efes. 2,21), corp viu cu multe mădulare (1 Cor. 12,13), sămînță bună (Mat. 13,38), oile Domnului (Ioan 10,26,27), și prin multe alte lucruri. Isus este simbolizat prin piine, apă, stîncă, turn, cetate — cetățile de scăpare îl reprezentau pe El, vezi Iosua cap. 20 — soare (Maleachi 4,2), stea (Numeri 24,17), leu (Apoc. 5,5), miel (Ioan 1,29), mîrgăritar (Mat. 13,45,46), etc.

Lista reprezentărilor simbolice privitoare la Isus și credincioșii Lui e departe de a fi epuizată. Personalitatea Mintuitorului, rolul Său în planul de mîntuire și corelația dintre El și Biserica Sa sînt de o complexitate infinită care nu poate fi reprezentată perfect nici chiar de toate simbolurile reușite, luate la un loc. Cu toate acestea, simbolurile ne ajută ca această Ființă slăvită să ne fie

înfățișată în relație cu Biserica Lui, în măsura accesibilă rațiunii noastre. Chiar dacă folosim toate mijloacele disponibile, nu putem vedea decât „ca într-o oglindă în chip întunecos“, dar simbolurile folosite de Inspirație vin să lumineze cât mai mult posibil, tabloul mintuirii noastre.

După cum aceeași realitate poate fi reprezentată prin simboluri diferite, la fel același simbol poate reprezenta realități diferite uneori chiar opuse. Aceasta fiindcă un anumit simbol poate avea caracteristici diferite, sau o caracteristică ce se potrivește la mai multe lucruri simbolizate. Astfel leul din Dan. 7,4, reprezintă statul babilonian în culmea puterii și strălucirii lui, în timp ce leul din Apoc. 5,5, reprezintă pe Isus singur în stare să dezlege misterele viitorului. Deși șarpele din Apoc. 12,9 îl înfățișează pe Satana, șarpele din pustie îl reprezenta pe Isus (Ioan 3,15). Templul reprezintă în Sfânta Scriptură atât corpul omenesc, destinat să devină o locuință a Duhului Sfânt (1 Cor. 6,9), cit și Biserica (Efes. 2,21). Aluatul este folosit ca simbol al mijloacelor harului divin prin care inima e înnoită (Mat. 13,33), dar în alt context el reprezintă și egoismul, fățărnicia (Luca 12,1). Faptul că același simbol poate reprezenta lucruri atât de diferite, ba chiar opuse, nu trebuie

să ne deruteze, întrucit cele mai deosebite lucruri pot să se asemeने în anumite privințe. De pildă binele și răul se aseamănă nu prin natura și efectul acțiunii lor ci prin felul în care lucrează. Amândouă aceste principii acționează dinăuntru în afară și tind să transforme totul după chipul lor — „puțin aluat dospește toată plămădeala“ — de aceea pot fi reprezentate prin același simbol.

De obicei același simbol, în același cadru, reprezintă aceeași realitate sau realități foarte înrudite. Puse, însă, în alt cadru, aceleași simboluri pot reprezenta cu totul alte lucruri. Pentru a înțelege just semnificația unui simbol și sfera lui de aplicație, contextul imediat ne este de prim ajutor, iar contextul general ne poate feri de generalizări pripite. Astfel, rămânând în cadrul pildei cu aluatul pus în trei măsuri de făină (Mat. 13,33), putem spune că, dacă aluatul reprezintă puterea harului nu poate reprezenta și fățărnicia, deoarece este vorba de ilustrarea împărăției cerurilor, după cum declară textul. Plasat însă în cadrul altei pilde, cu altă semnificație, aluatul reprezintă puterea răului, fățărnicia, egoismul. Luca 12,1; 1 Cor. 5, 6-8.

Făcînd asemănare între observațiile de mai sus și cele două declarații în discuție — „dacă sînt oaspeți nu pot fi mireasă“ și „El este mirele și Bi-

serica este mireasa Lui“ — dintre care prima afirmă că nu poate fi iar a doua că Biserica este mireasă, devine clar că ele nu se contrazic, ci se folosesc același simbol — de mireasă — încadrat în tablouri diferite, pentru a reprezenta două realități veșnice: Cetatea ca simbol al zestreii Fiului divin și Biserica Lui cea iubită, frumoasă și curată.

Spunînd că mireasa reprezintă Sfînta Cetate, nu greșim, dar a afirma că mireasa simbolizează Cetatea ori unde în scrierile sacre, este fals. Ea se bazează pe o cunoaștere unilaterală a problemei.

Iată cîteva pasaje din care rezultă că scriitorii inspirați au folosit adesea simboluri ca : femeie, soție, logodnică, mireasă, pentru a reprezenta pe credincioși în general (ca Biserică), parțial (ca grup de credincioși), sau ca indivizi :

„Duhul și mireasa zic : vino“. (Apoc. 22,17). Oare poate fi spus : „Duhul și cetatea zic : Vino“ ? În acest caz am forța peste măsură textul. Cînd apostolul Pavel vorbește despre legătura duiosă și intimă dintre soț și soție, el ilustrează prin aceasta unitatea dintre Hristos și Biserica Lui precizînd : „Vorbec despre Hristos și Biserică“. Efes. 5,31,32.

„Ați în Vechiul cit și în Noul Testament, legătura care există între cei căsătoriți este folosită pentru a reprezenta unirea

sfință dintre Hristos și credincioșii Săi. Pentru Isus, bucuria celor de la nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua când El va duce mireasa Lui în casa Tatălui și când cei răscumparați vor sta la masă la nunta Mielului". Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine".

„Atît în Vechiul cît și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită pentru a reprezenta duioasa și sfința unire care există între Isus și poporul Său, cei mîntuiți pe care El i-a răscumparați cu prețul suferințelor de pe Golgota. 'Nu te teme — zice El — căci făcătorul tău este bărbatul tău, Domnul este numele Lui și răscumparaătorul tău este sfîntul lui Izrael'. În 'Cîntarea Cîntărilor' auzim vocea miresei spunînd: 'Prea iubitul meu este al meu și eu sînt a lui'. Și cel care este al ei, deosebindu-se din zecile mii, vorbește aleșilor Săi: 'Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cusur'.

„În Biblie, caracterul sfînt și durabil al legăturilor dintre Hristos și Biserica Sa este înfățișat prin legăturile nîrii în căsătorie. Domnul a legat pe poporul Său cu Sine prin legămînt solemn; El făgăduind să fie Dumnezeuul lor, iar ei angajîndu-se solemn să fie poporul Său și numai al Său. El zice: 'Mi te voi logodi în etern; da, Mi te voi logodi în drept și dreptate, în iubire și îndurare'. Și iarăși zice: 'Eu sînt căsătorit cu voi... Eu am dreptul de soț asupra voastră', Iar Pavel întrebîndu-i pe aceiași vorbire figurată în Noul Testament cînd zice: 'V-am logodit unui bărbat, ca să vă înfățișez lui Hristos ca pe o fecioară curată'".

În fața celor ce voiau să-l provoace la gelozie contra lui Isus, Ioan Botezătorul declara: „Cine are mireasă este mire, dar prietenul mirelui se bucură foarte mult cînd aude glasul mirelui; și această bucurie care este a mea este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez". Ioan 3,29,30.

Spiritul Profetic comentează astfel textul de mai sus: „Ioan se înfățișează ca pe un prieten

GINDURI ȘI MEDITAȚII

A reface o conștiință descurajată și întristată este mult mai mult decît a cuceri o împărăție.

M. Luther

Cînd un slujitor al lui Dumnezeu ajunge să creadă că el face mai mult decît ar fi obligat să facă, în cazul acesta trebuie să fie sfătuit să părăsească lucrarea lui Dumnezeu; el nu mai este de folos pentru ea.

W. F. Gess

Mai bine să greșești de zece ori în încredere și îndurare decît o singură dată în neîncredere și neîndurare.

Cugetă depre fiecare, tot ceea ce este mai bun atîta timp, pînă ce te vei convinge, prin fapte reale, de contrariu. Mai bine să te crezi pe tine însuși capabil de ceva rău mai înainte de a întuneca cîntea altuia fără să cercetezi.

și trimis care făcea legătura între cele două părți pregătind drumul pentru căsătorie. Cînd mirele și-a primit mireasa, misiunea prietenului încetează. El se bucură de fericirea acelor pentru unirea cărora a stăruit. Așa și Ioan fusese chemat să îndrepteze pe oameni la Isus și avusese bucuria de a fi martor la succesul Mintuitorului". Ioan, prietenul mirelui, luptase cu devotament pentru unirea dintre Hristos (Mirele) și credincioșii Lui (Mireasa), iar cînd munca lui adusesse roade, el se bucura nespus. Aci, mireasa reprezintă grupul de credincioși pe care Ioan a reușit să-i îndrepte spre „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii" și nicidecum „Cetatea".

„Legătura strînsă dintre Solomon și Sulamita (mireasa din „Cîntarea Cîntărilor")... simbolizează intima unitate spirituală a fiecărui credincios adevărat cu Mintuitorul Său, și pe un plan mai mare, unitatea dintre Domnul Isus Hristos și Biserica Sa... De 37 de ori, în 18 lucrări, inspirația Spiritului Profetic folosește „Cîntarea Cîntărilor" ilustrînd prin ea legătura dintre Dumnezeu, Biserică și credincioși". Deci, în această minunată cîntare biblică, mireasa e folosită ca simbol al credinciosului în special și al Bisericii în general.

Considerînd argumentația suficientă, se poate conchide: În cadrul tabloului simbolic ce ni-l înfățișează pilda nunții fiului de împărat, pilda celor zece fecioare, pasaje din Apocalips 21, precum și orice alte texte care se încadrează în acest tablou, luate la un loc credincioșii, adică Biserica, întrucît sînt reprezentați prin oaspeți (nunțași), nu pot fi mireasă. Dar în multe alte locuri, inspirația folosește simbolul de mireasă pentru a reprezenta Biserica. Astfel, cele două declarații ale aceluiasi autor inspirat, care păreau contradictorii, se armonizează perfect. Dificultatea a rezultat dintr-o interpretare izolată, nu de la autor.

Pentru a fi adevărați credincioși, se cere să nu cruțăm nici un efort pentru a corespunde frumoaselor simboluri prin care sîntem reprezentați devenind oaspeți onorabili și mireasă împodobită cu veșmintele curăției și nobleței de caracter, pentru a străluci la marea sărbătoare cînd cel răscumparați și Divinitatea vor celebra veșnica lor unire: „Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeuul meu, căci m-a îmbrăcat cu hainele mîntuirii, m-a acoperit cu mantaua dreptății, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei". Isa. 61,10.

Există mulți creștini care își închipuie că odată cu convertirea lor, s-a pus capăt și tuturor greutăților lor în ceea ce privește păcatul. Ei gîndesc că nu vor mai fi nicicînd expuși ispitei. Ei sînt convinși că vechiul om al păcatului negreșit a murit și că deci, de aci înainte, fața nu le va mai fi izbită de vînturi potrivnice în străduințele lor de a duce o viață creștină. Însă în experiența realității de atunci încolo, ei au constatat că lucrul acesta nu este adevărat. Omul cel vechi nu a murit deloc. Ei au constatat că este cit se poate de viu.

Pavel vorbește despre omul cel vechi, cum și despre atitudinea pe care trebuie să o avem față de el. El spune: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru“. Rom. 6, 11.

„Socotiți-vă morți“. Pavel știa că în realitate omul cel vechi nu era mort, însă spunea să ne purtăm față de el ca și cum ar fi mort. Ar trebui să recunoaștem autoritatea și puterea omului nou; că sîntem vii în Hristos; și niciodată să nu ne supunem nici pentru o clipă dorințelor și cerințelor firii vechi, care trebuie dezbrăcată atunci cînd este îmbrăcat Hristos. După cum spune Scriptura: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pămîntească, pentru ca să-i treziți poftete“. Rom. 13, 14.

Pentru unii, acesta ar putea fi un gînd nou, însă el este în armonie atît cu Cuvîntul lui Dumnezeu cît și cu realitatea. Omul cel vechi nu moare la data convertirii. În loc să moară, el nu este decît adus în stăpînire, detronat, înfrînt și făcut rob unei noi puteri, unei noi vieți, și puterea cit și influența lui sînt neutralizate în ce privește viața noastră.

Să luăm aminte la experiența apostolului Pavel. El spune:

„Mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpînire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“. 1 Cor. 9, 27. Iar traducerea Galaction redă astfel aceste cuvinte ale lui Pavel:

„Strunesc puternic trupul meu și-l tîrăsc biruit, ca nu cumva, după ce crainic am fost altora, eu însumi să ajung de lepădat“.

Deci constatăm că Scriptura învață că la vremea convertirii creștinul leapădă stăpînirea vechei sale

O

M

U

L

CEL

V

E

C

H

I

vieți — dorințele sale trupesti care l-au stăpînit pînă aci — și și supune viața unei alte ființe, mai puternice, anume Isus Hristos. Prin puterea Spiritului Sfînt, Hristos vine în viața aceasta, supune puterea vechei firi a cărnii, Se așează pe tronul Său în inimă, domnește ca Rege în viața acelei persoane, și continuă să domnească atîta

vreme cît creștinul este dispus și se supune conducerii Lui.

Apostolul Pavel încă mai accentuează lucrul acesta în Coloseni 3, 4-11:

„Cînd Se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă. De aceea, omoriți mădularele voastre care sînt pe pămînt: necurăția, patîma, pofta rea și lăcomia, care sînt o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mînia lui Dumnezeu peste fiii neascultători. Din numărul lor erați și voi odinioară, cînd trăiați în aceste păcate. Dar acum, lăsați-vă de toate aceste lucruri: de minie, de vrăjmășie, de răutate, de clevertire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, intrucît v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut: Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți“.

Adică Hristos devine orice și se află „în toți“ aceia care au îngăduit să fie stăpîniți de omul cel nou. Și cînd s-a dat lui Hristos dreptul de acces la tronul inimilor noastre, și li este îngăduit să ne conducă așa după cum li place, atunci viața cea veche este adusă în supușenie și devine roabă. În felul acesta este neutralizat păcatul și viața cea nouă se descoperă în cuget, cuvînt și faptă.

Deseri, după ce cineva a fost convertit și a îngăduit ca Isus Hristos să ia în stăpînire viața sa, el încă mai constată că firea cea veche tot mai trăiește. Este adevărat că omul cel vechi a fost pironit pe cruce; și aceasia este o experiență foarte dureroasă. Însă lucrul acesta nu produce de îndată moartea firii păcătoase. Trecutele păcate ale cuiwa sînt iertate, însă omul cel vechi, deși răstignit, nu este întru totul mort, căci zilnic îi auzim glasul cerînd să coboare de pe cruce și să i se dea dreptul de a ocupa tronul. În fiecare clipă a vieții noastre are loc o continuă luptă între omul cel nou și firea cea veche de carne ce a fost supusă prin Hristos.

Nestăvilita țintă a vrăjmașului sufletelor este de a face un stăruitor apel către inimile noastre prin vechea fire de carne pe care încă continuă a o agita înlăuntrul nostru,

pentru a fi aduși înapoi la supu-
șenie față de omul cel vechi, și ast-
fel să răstignim din nou pe Hristos.

Isus spune :

„Dacă vrei să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga“. Mat. 16, 24, 25.

Așa dar, vechea viață continuu stăruie de noi și ne cere, zicînd : „Sufăr îngrozitor. M-ai atîrnat aci pe cruce, și o duc nespuse de greu. Oamenii rid de tine fiindcă ești creștin! Gîndește-te la tot ce a trebuit să părăsești! Toți prietenii te părăsesc. Trebuie pentru totdeauna să lepezi dorința după băuturi tari. Ce jale!“ . Astfel stăruințele firii vechi prezintă inimilor noastre un puternic apel de a o scăpa de chinurile de moarte prin care trece.

Însă Isus spune că lucrul ce-l avem de făcut este de a lepăda viața cea veche. „Să se lepede de sine“.

Nu socotesc că aceasta înseamnă doar a nu împlini aceea ce ea dorește, ci că mai cuprinde și gîndul că avem privilegiul de a tăgădui că aceasta ar fi cituși de puțin viața noastră. Viața cea veche este răstignită pe cruce și Isus o are în stăpînire. El conduce lucrurile. El are dreptul de acces la tronul inimii. Și cînd diavolul agită vechea fire de carne, și ne înfățișează lucrurile pe care noi le-am făcut cîndva, spunînd : „Aceasta este viața ta“, stăruind să ne întoarcem la ea, noi avem privilegiul a tăgădui că aceasta ne este viața; căci deși poate că am trăit aceste lucruri în trecut, totuși Dumnezeu, datorită lui Isus, ne-a iertat aceste păcate, le-a aruncat înapoi la Sa, și ne fîgăduiește a nu ni le mai aminti niciodată. În locul acestei vieți de păcat El a așezat viața neprihănită a lui Hristos. Viața cea veche nu ne mai aparține; îi tăgăduim pretențiile, lepădîndu-ne de ele. Ce este al nostru este viața cea nouă.

Astăzi Hristos ne stăpînește viața și ne conduce pe cărările neprihănitii. Am renunțat la viața cea veche. Isus ne-a liberat de ea. Și atunci, de ce oare încă s-o mai recunoaștem drept a noastră? Dimpotrivă, noi pretindem viața trăită

de Isus, de oarece El ne-a atribuit-o. Acum Isus este totul și în toți.

Atîta vreme cît El ne stăpînește viața, Isus este în stare să ne ferescă de orice cădere în lațurile diavolului sau să ne supunem din nou vechei firi de carne pe care El a supus-o. În 2 Petru 2, 9 citim că Dumnezeu știe cum să izbăvească din încercare pe cei cucernici, și în Iuda 24 se aduce laudă „Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să

vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale“.

Puterea divină care lucrează în noi este într-atît de în stare să neutralizeze puterea omului vechi încît el nu va avea nici o putere să ne influențeze. Însă lucrul acesta se va întimpla numai atunci cînd vom acorda lui Isus deplina stăpînire asupra vieților noastre. Este intru totul posibil pentru oricine ca ori cînd să dea ascultare cererilor stăruitoare ale vieții vechi pe care le aude continuu, să o coboare de pe

„Ţuče și să o repună pe tron. Citim că cei care „au gustat Cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu“, și au avut experiența „puterilor veacului viitor“ pot ajunge să cadă, și prin aceasta să răstignească din nou pe Fiul lui Dumnezeu. Ebr. 6, 4-6.

De aceea, în fiecare dimineață sîntem confrunțați cu întrebarea: „Azi voi pune pe Isus pe tron, voi răstigni pe omul cel vechi și mă voi lepăda de mine; sau voi da ascultare stăruințelor firii omului vechi, și astfel voi tăgădui și dezonoara pe Fiul lui Dumnezeu? Azi este pe tron sau unul sau altul. Pe cruce este sau unul sau altul. Cine va fi răstignit? Cine va fi expus unei vădite rușini, vechea mea fire pămîntească sau Isus? Împreună pretind dominarea vieții. Zilnic se pune întrebarea: Vom răstigni pe Hristos sau pe Baraba. Aceasta vrea să spună Pavel cînd zice: „În fiecare zi mor“.

Deci, este cu totul posibil ca cineva care este întru totul convertit, care pentru o vreme a avut o strălucită și mulțumitoare experiență creștină, într-un moment de neatenție să cedeze cerințelor vechii firi și să păcătuiască. Aceasta s-ar putea să nu fie semnul unei decăderi totale a sa, ci doar a faptului că „a căzut într-o greșală“, că pentru o clipă a lăsat nepăzite portalele inimii sale, și omul cel vechi a profitat.

Însă păcatul nu este un obicei al vieții convertite. Înainte de convertire, păcatul era un obicei statornic. Noi nu încercăm să facem altceva decît să săvîrșim păcatul. Firea noastră pămîntească ne ducea mereu și mereu în ispită și decădere. Acum am ajuns copii ai lui Dumnezeu. Isus Hristos ne cîrmuiește viața, și păcatul nu mai este pentru noi un obicei. Acum, înclinația firească a vieții noastre este în sus; înainte era în jos.

Noi am putea să cădem și să săvîrșim un păcat, însă aceasta nu poate fi dovada că am lepădat creștinismul. Mai de grabă este dovada că am îngăduit ca firea cea veche să ia conducerea pentru o clipă. Totuși, n-ar trebui să fie așa. Credem că nimeni nu-și va închipui că încercăm să scuzăm păcatele creștinilor. Păcatul nu are scuză. Cea mai usturătoare mușcătură pe care o simte cineva după ce a săvîrșit un păcat, și după aceea a cugetat pe îndelete asupra lui într-o clipă de reculegere, este aceea că în stră-

fundul inimii sale își dă seama că n-ar fi trebuit să-l săvîrșească. Oricare ar fi ispita care ar veni asupra noastră, nu există scuză de a cădea, și totuși, repet, lucrul acesta este cu puțință atîta vreme cît dăm piept cu încercarea.

Cineva ar putea spune: „Mi-e teamă să mă prind a fi creștin, căci mi-e frică a nu putea să mă țin. Am văzut cum alții care pretind că sînt creștini fac lucruri ce eu știu că sînt rele, și nu aș dori să fiu un făfarnic“.

Dar oare știi tu, că Isus Hristos S-a îngrijit a împlini orice lipsă din partea ta? Mă îndrept la 1 Ioan și citesc:

„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit“. 1 Ioan 2,1.

Nu este necesar să păcătuiesti. Dumnezeu S-a îngrijit ca să nu ajungem a păcătui. „Dar dacă cineva a păcătuit“, Hristos stă drept Mijlocitorul sau apărătorul lui, spre a mijloci înaintea Tatălui. Totdeauna El este gata a ne oferi o nouă iertare.

Iarăși ne învoarcem la minunatul cuvînt biblic din psalmul treizeci și șapte, care spune:

„Domnul întărește pașii omului, cînd îi place calea lui; dacă se întimplă să cadă, nu este doborît de tot, căci Domnul îl apucă de mină“. Vers. 23. 24.

Cineva s-ar putea împiedica și să cadă. Pentru un moment s-ar putea să dea ascultare glasului vechei firi care continuu pretinde să fie recunoscută; însă deși cade, el nu trebuie să se descurajeze cu totul.

Iată pe un părinte fiind de mină pe un copilăș pe care încearcă să-l învețe să umble. Din cînd în cînd se împleticește, sau se împiedică de ceva, și cade. Oare părintele spune: „Ei, n-are nici un rost să încerc să te învăț să umbli. Ai căzut de șase ori în timp de o oră și m-am descurajat. Poți rămîne jos, ce să mă mai ostenesc cu tine“? Oare așa procedează părintele cu copilul său care s-a împiedicat și a căzut? Nu, nicidecum. Tatăl este răbdător, și cu blîndețe și grijă își ridică copilul și-l încurajează să încerce din nou. Și micuțul iarăși încearcă. Împiedicarea devine din ce în ce mai rară. La scurtă vreme copilul este în stare să umble. La fel procedează Dumnezeu cu omul.

„Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce sîntem făcuți; Își aduce aminte că sîntem fărîna“. Ps. 103, 13. 14.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că planul mîntuirii nu a fost făcut pentru îngeri necăzuți; el a fost făcut pentru bărbați și femei slabi, predispuși a greși, și muritori, așa cum sîntem noi. Și cînd la început a fost întocmit planul, Isus și Tatăl au cunoscut toată slăbiciunea omenească pe care trebuia s-o aibă în vedere. Datorită acestui fapt, și fiindcă știau că zilnic noi vom fi confrunțați cu ispita de a ne reîntoarce la viața cea veche, Ei Se îngrijiră a se putea face față oricărei înfrîngerii în care ar putea cădea oamenii de pretutindeni.

El spune celui căzut în păcat, care, s-a împiedicat și a căzut mereu și mereu:

„Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincioasă Domnului, Dumnezeului tău... Întoarceți-vă, Eu vă voi lua, pe unul dintr-o cetate, pe doi dintr-o familie, și vă voi aduce înapoi în Sion“. Ier. 3, 13. 14.

În Osea 14 Dumnezeu dă făgăduința că dacă cel căzut se va întoarce la El, El îl va iubi cu multă împlăcîtare. El va fi repus în aceeași intimă legătură ca și mai înainte de cădere.

Cînd Dumnezeu purcede să scoată pe un bărbat sau o femeie din capcanele păcatului și să-l ridice la glorioasa lumină și trăire în adevăr a vieții lui Isus Hristos, El știe că are de a face cu o sarcină grea. El recunoaște că nu sîntem liberați de ispită, că dorințele cele vechi pămîntești, încă mai dănuie, cerînd să fie recunoscute și îngăduite, și El Se îngrijește că dacă am cădea sau am aluneca la vreo cotitură de drum (deși nu trebuie să alunecăm), noi să ne putem întoarce și să ne mărturisim păcatul așa cum am făcut la început cînd am fost convertiți.

Următoarele gânduri lămuresc natura problemei.

„Atît de lovit de furtună încoace și încolo și atît de năucit este cel apostaziat, încît pierde din vedere faptul că Satana nu atrage atenția la măreția harului și atotputința pute-

Continuare la pag. 24

Religia practică

A. PĂI AȘAN

„Fot ce voîți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Prorocîi“.

Matei 7,12

* * *

În cuvintele de mai sus este exprimat un principiu atotcuprinzător, care îmbrățișează și legăturile din domeniul spiritual. Acest principiu face parte din predica de pe munte a Domnului Hristos.

Mulți ar fi crezut că după ce El a atins acest culminant punct, se va opri aici, și nu-și va încheia mesajul cu casa zidită pe stînci și pe nisip. De ce mai vin oare și versetele cu regula de aur, intrarea pe poarta cea strîmtă și profetii mincinoși? Nu împrăstie oare toate acestea efectul acestei glorioase prezentări? Nu ar fi fost oare mai potrivite ca ultimă impresie cuvintele din Luca 11,13: „Deci, dacă voi care sînteți rîi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cit mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfînt ce'or ce îl cer“?

Orice adevăr din Scriptură trebuie să fie practic. Sfirșitul nu este acolo unde vedem resursele, ci acolo unde le vedem pe acestea la lucru. Lucrarea Duhului Sfînt se manifestă prin producerea unei vieți plină de Duhul Sfînt.

Duhul Sfînt, cînd ne ia în stăpînire, nu ne închistează în reguli, ci ne dă putere și ne ajută să exemplificăm principiile Impărăției lui Dumnezeu în viața noastră.

Iubirea, iată într-un cuvînt forța ce determină hotărîrea de a sluji fraților tăi. „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, din tot sufletul tău, cu toată puterea ta și pe aproapele tău ca pe tine însuși“, acesta a fost și va fi comandamentul creștinului și cu atît mai mult al slujitorului lui Dumnezeu în viața de credință și de slujire.

De-a lungul timpurilor, au existat totdeauna bărbați care și-au consacrat viața slujirii lui Dumnezeu și aproapei.

În biserica apostolică Duhul Domnului adresîndu-se celor chemați a conduce destinele bisericii, le spune la un moment dat.

„Puneți-mi de o parte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat. Atunci... după ce s-au rugat, și-au pus miinile peste ei și i-au lăsat să plece“. Fapte 13,2-3.

De atunci, a fost un prilej de legitimă bucurie, ori de cite ori sful bisericii hotăra și aducea la îndeplinire lucrarea de consacrare a celor chemați a sluji lui Dumnezeu.

Astfel pe data de 22 noiembrie 1969, în Comunitatea Piatra Olt, a avut loc o lucrare de întărire prin binecuvîntare în slujba de pastor al Evangheliei în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, a fratelui Szabo Victor. Ocazia aceasta a fost în adevăr un prilej de bucurie pentru frățietatea Adventă din această parte a țării. Au fost prezenți din partea Conferinței București fratele I. Barbu, președintele Conferinței, cum și frații pastori Ștefănescu Ioan și Bălan Niculae. Din partea Uniunii, au fost prezenți frații: C. Alexe, T. Niculescu și autorul acestor rînduri — care a prezentat în cadrul serviciului divin pentru consacrarea fratelui, Cuvîntul Scripturii pentru ocaziunea aceasta, subliniînd rolul și răspunderea spirituală și socială a pastorului, chemarea lui și responsabilitatea ce apasă asupra sa. Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fratele C. Alexe, iar fratele T. Niculescu a adre-

„Și fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt“. Ioan 13,1.

* * *

sat noului pastor Cuvîntul Scripturii de trimitere. În numele Conferinței București, și al corpului pastoților, fratele I. Barbu a rostit un călduros cuvînt de bun venit în corpul pastoților adventiști, noului frate pastor.

Întîlnirea cu frații din comunitățile Piatra Olt, Slătioara, Curtișoara ș.a. a constituit un prilej binecuvîntat pentru toți cei prezenți.

Fratele Szabo Victor, s-a născut la 21 ianuarie 1926 în Com. Iernuțeni — Reghin din părinți adventiști, așa că se împărtășește, împreună, cu ceilalți, de bucuriile spirituale ale familiei sale. În 1955 vine ca elev la Seminarul Teologic A.Z.S., iar în 1958, este chemat în lucrarea de slujitor al lui Dumnezeu, lucrînd în diferite districte din Ardeal, Banat și Muntenia. Conducerea și sful Bisericii analizînd activitatea dînsului a hotărît punerea lui de o parte — prin binecuvîntare — ca pastor, ca slujitor al lui Dumnezeu și al Bisericii.

Astăzi, ne alăturăm în rugă față de Bunul Dumnezeu, implorîndu-L să pună stăpînire, prin Duhul Său cel Sfînt, pe fratele Szabo și familia sa, imputernicindu-l pentru mînuna, dar plina de răspundere chemare de serv al lui Dumnezeu.

„Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpînul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărîită?“

„Ferice de robul acela, pe care stăpînul său, la venirea Lui, îl va găsi făcînd așa. Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale“. Mat. 24,45-47.

D. POPA

Exemplul dat de Domnul Hristos a dovedit practic că religia, adică credința noastră, trebuie să cuprindă și nevoile aproapelui nostru. Aproapele nostru, sufletul care are nevoie de ajutorul nostru, nu trebuie tratat așa de mult după reguli rigide, ci mai mult după principiul de aur enunțat de Domnul Hristos în Matei 7,12: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii“.

Regulile sint repede depășite, pentru că ele sint făcute să se potrivească cu situațiile locale, care de foarte multe ori se schimbă extrem de repede; dar principiile sint aceleași, ieri, azi și-n veci! Ele nu sint niciodată depășite. Noi extragem reguli din principii, pentru a le adapta situațiilor schimbătoare.

Talmudul iudaic din Vechiul Testament cuprindea 248 precepte cu caracter afirmativ, iar 365 precepte cu caracter negativ; în total 613 precepte, care reglementau toată viața particulară și publică a poporului evreu. Ei chiar formulase acest principiu: „Nu fă altora, ceea ce alții n-ai vrea să-ți facă fie“.

Isus însă, depășește acest principiu, atingînd perfecțiunea morală, cînd poruncește oamenilor să aibă inițiativa faptelor bune.

În zilele noastre oamenii cu inițiative bune sint foarte apreciați și chiar căutați. Societatea și biserica au nevoie de asemenea persoane care să aibă inițiativa de a propune, de a organiza, sau de a începe o acțiune bună, pozitivă, antrenînd după ei și pe alții ce au însușirea de a întreprinde cel dintîi ceva pentru binele colectivității din indemn propriu.

În ce privește răul și păcatul, noi nu trebuie să așteptăm ca acesta să apară întîi și de-abia atunci să acționăm împotriva lui, ci mai bine să avem noi inițiativa de a preveni un rău oarecare, obligînd în felul acesta pe ispititor să se retragă. „Să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi; căci nu sintem în necunoștință despre planurile lui“. 2 Cor. 2,11.

După ce Lucifer a fost aruncat din cer, Isus l-a urmărit pe pămînt, biruindu-l pe propriul său teren și nu i-a mai permis să se întoarcă acolo. „Fiul omului s-a arătat că să nimerească lucrările diavolului“. 1 Ioan 3,8.

După ce aprozii ascultaseră pe Domnul Hristos, prezentînd sub

toate aspectele practice ale vieții acest principiu de aur al cerului, pe drept cuvînt au zis: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta“. Ioan 7,46.

Acest principiu este tot ce este mai sublim din conținutul de pe munte!

Este adevărat, că pentru aplicarea de către noi în viața practică a acestui principiu, este nevoie în primul rînd de o iubire dezinteresată și curată, „iubire, care nu se poartă necuvincios, nu caută folosul său, nu se minie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr“. 1 Cor. 13,5—6. Cine are această iubire a lui Isus în inima sa ca rod binecuvîntat al Duhului Sfînt, este în stare să accepte și jertfa supremă pentru binele aproapelui său: „Nu este mai mare dragoste decît să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“. Ioan 15,13.

În al doilea rînd, mai este nevoie ca eu personal să mă transpun în durerile, chinurile și dificultățile altora. Numai în felul acesta pot înțelege bine pe semenul meu.

Profetul Ezechiel ne poate fi exemplu în privința aceasta. El a fost trimis la prinții de război de lingă riul Chebar: „Cînd m-a răpit Duhul și m-a luat, mergeam amărit și mirios și mina Domnului apăsa tare peste mine. Am ajuns la Tel-Abib, la robii de război care locuiau la riul Chebar, în locul unde se aflau; și am rămas acolo, înmărmurit în mijlocul lor, șapte zile“. Ezech. 3,14-15.

Profetul fiind împreună cu cei în suferință timp de șapte zile, a trebuit să învețe compătimirea; și aceasta numai prin transpunerea în situația fraților — semenilor — săi. Atunci i-a înțeles mai bine, și a putut să-i iubească mai mult, să simtă împreună cu ei și să le durească și lor situația pe care o avea el ca om liber. În asemenea situații, chiar și compătimirea manifestată față de noi de un copil, ne poate produce o plăcere de nedescris.

Într-o zi, o fetiță adresîndu-se mamei sale, zise: „Mămico, nu știu de ce doamna N., vecina noastră, dorește să merg cit mai des la dînsa? Astăzi cînd am vizitat-o, mi-a spus să mă duc pe mine negreșit acolo, căci, zicea ea, de cînd i-a murit soțul, prezența mea în preajma dînzei constituie o mîngiere nespūsă. Și știu mămico, tot

ce pot să-i fac este că, atunci cînd începe să plîngă, pun capul meu lingă al ei și plîng și eu cu dînsa împreună. Dar vecina spune că acest lucru îi face atît de mult bine!“

Da, tocmai acest lucru e care ne mîngie. Nu sintem singuri cu durerea noastră, cineva mai simte împreună cu noi. Cit timp știm că lucrurile stau așa, nu vom deznădăjdui. Se poate întîmpla să fie cineva care să se socotească părăsit și izolat, și să nu fie nimeni care să se sinchisească de el. Dar, dacă Hristos este prietenul tîu, dacă-ți pui încrederea în El, El se va ocupa de tine, îți va purta de grijă, îți va ajuta și va simpatiza cu tine, căci El nu face parte dintre cei ce sint indiferenți și care zice: „încălzește-te și satură-te singur“.

Sfînta Scriptură spune despre El: „A trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului“. Ebr. 2,17. Despre acest Arhiereu milos și duios, fusese prezis încă din vechime că: „Trestia frîntă n-o va zdrobi, și mucul care e aproape să se stingă, nu-l va stinge“. Isaia 42,3. O, de am înțelege sensul adevînc al acestui sfat dumnezeiesc: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură, plîngeți cu cei ce plîng“. Rom. 12,15.

Dacă am putea sta acolo unde stau ceilalți, dacă ne-am putea transpune în locul altora, ce schimbare s-ar face atunci în felul nostru de a trata pe semenii noștri:

Din exemplul celor trei prieteni ai patriarhului Iov, — Elifaz, Bildad și Tofar — de asemenea putem să învățăm acest fel de a ne comporta cu semenul nostru. Despre oamenii aceștia citim că „au aflat de toate nenorocirile care îl loviseră pe Iov. S-au sfătuit și au plecat de acasă să se ducă să-i plîngă de milă și să-l mîngie. Ridîcîndu-și ochii de departe, nu l-au mai cunoscut. Și au ridicat glasul și au plîns. Și-au sfîșiat mantalele, și au aruncat cu țărînă în văzduh deasupra capetelor lor. Și au șezut pe pămînt lingă el, șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună o vorbă, căci vedeau cit de mare îi este durerea“. Iov 2,11-13.

După tăcerea aceasta pe care au păstrat-o cei trei, uimiți fiind, văzînd situația teribilă în care ajun-

sese Iov, tot suferindul a trebuit să rupă tăcerea și să le vorbească.

La plîngerea lui Iov a răspuns Elifaz. Acesta a rostit cuvinte foarte înfelepte și chibzuite, prin care a căutat să-l consoleze pe Iov în situația nenorocită în care se afla. Printre altele el i-a spus: „De multe ori tu ai învățat pe alții, și ai întărit miinile slăbite. Cuvintele tale au ridicat pe cei ce se clătinau, și au întărit genunchii care se indoiu. Și acum, cînd este vorba de tine, ești slab! Acum, cînd ești atins tu, te turburi! Nu este frica ta de Dumnezeu sprijinul tău? Nădejdea ta, nu-i neprihănirea ta? Adu-ți aminte te rog: care nevinovat a pierit? Care oameni neprihăniți au fost nimiciți? După cîte am văzut eu, numai cei ce ară fărâdeleaga și seamănă nelegiuirea îi seceră roadele: Aceia pier prin suflarea lui Dumnezeu, nimiciți de vîntul miniei Lui”. Iov 4,3-9.

Elifaz a vorbit foarte logic și a enunțat niște adevăruri axiomatice în fața lui Iov, evocîndu-i în minte lucruri pe care și Iov le știa, întrucît, așa cum îi spune, și Iov învățase pe alții aceleași lucruri. Totuși, din toate cuvintele rostite de prietenii lui Iov, reiese că aceștia vorbeau ca unui care nu erau în situația lui din punct de vedere practic, nu puteau să se transpună în suferința lui, și deci, nu priveau lucrurile din unghiul din care li se părea că le privește Iov în mod greșit. De aceea, după ce au terminat ei de vorbit către Iov, Domnul le-a spus: „Minia Mea s-a aprins împotriva ta, și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-ați vorbit așa de drept de Mine, cum a vorbit robul Meu Iov. Luați acum șapte viței și șapte berbeci, duceți-vă la robul Meu Iov, și aduceți o ardere de tot pentru voi. Robul Meu Iov să se roage pentru voi, și numai în vederea lui nu vă voi face după nebunia voastră, căci n-ați vorbit așa de drept despre Mine, cum a vorbit robul Meu Iov”. Iov 42,7-8.

„In prietenia ta cu alții, așeză-te în locul lor. Pătrunde în simțămintele lor, în greutățile lor, în dezamăgirile lor, Fă-te una cu ei. Apoi, poartă-te față de ei, așa cum ai dori să-ți faci ei ție, dacă ar fi să schimbi locul cu ei. Aceasta este adevărata regulă de sinceritate. Este o altă explicație a legii: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Și acesta este și miezul în-

vățăturii profeților. Este principiul cerului, și va fi împlinit în toți cei ce sînt pregătiți pentru societatea lui sfîntă”.

Cineva povestea următoarea întâmplare adevărată: „Nu de mult, am întîlnit un prieten vechi, pe care l-am botezat cînd eram tînar predicator. In anii aceștia el a trecut prin tot felul de întâmplări și bune, dar mai mult rele.

„El a mai constatat că frații nu prea au fost destul de înțelegători față de el. Cînd viața lui spirituală atrîna doar de un singur fir, unii au vrut să-l ridice în picioare prin cîteva lecturi biblice”.

„Fratele în cauză privea întristat cînd povestea acestea și spunea: Mie nu-mi trebuiesc lecturi biblice. Știu că ziua a șaptea este Sabatul. Cred în doctrina despre Sanctuar, și probabil o știu să o și explic tot atît de bine, ca oricare alt membru al bisericii. N-am nevoie de lecturi biblice, — am nevoie numai de puțină dragoste, de cineva care să-mi arate înțelegere, care să se intereseze de mine cînd sufăr și cînd sînt descurajat”.

De atunci aceste cuvinte m-au preocupat mereu. „Puțină dragoste...” „Cineva, pe care să-l simt că-i pasă de mine”. Nu numai lecturi biblice, nu numai avertizări sau sfaturi îi trebuiau prietenului meu, ci și puțină dragoste. Nu avea nevoie numai de Sinai, avea nevoie și de Golgota. Avea nevoie de dragoste, nu de povățuiri; de

TATĂ SFÎNT

Tată Sfinte, ești Izvorul
A tot ce e bun, curat;
Gîndu-mi las ca să-și ia zborul
Către Tine ne'ncetat.

Cînd privesc seninul cer,
Eu mă plec în adorare;
Și fierbînte Ție cer:
„Fii cu mine pe cărare”.

În cuvîntu-Ți cînd citesc,
Plin sînt eu de admirare;
„Aur” mult în el găsesc,
„Miere dulce” -mbeșugare.

Tată, Ți-aduc mulțumire
Și Te laud tot mereu,
Pentru-a Ta mare iubire
Ce-am aflat-o-n Tine, eu.

N. R. MAZILU

cineva care să-i ajute să ducă poverile cînd acestea deveneau prea grele”.

Dumnezeu a lucrat cu noi după principiul acesta al înțelegerii situației în care ne găseam. In Isus, El S-a așezat în locul în care stăteam noi. Dumnezeu nostru știe nu din scrierile zărilor cerești, ci din împărtășirea practică a suferințelor pe acest pămînt. El S-a transpus în situația noastră, ca să ne de monstreze în mod practic, prin exemplul vieții Lui, împlinirea principiului: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii”. Mat. 7,12.

Așa dar, Dumnezeu S-a identificat prin Domnul Hristos în mod desăvîrșit cu fiii oamenilor. De aceea a spus Isus: „Căci am fost flămînd, și Mi-ați dat de mîncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine”. Matei 25,35-36.

Aceasta combină cele două motive într-unul singur: tratînd pe alte persoane așa cum le tratezi tu de fapt, Îl tratezi pe Domnul inimii tale în felul acela; pentru că Domnul Hristos Se identifică cu fii oamenilor, prin perpetua unire cu nevoile lor. In felul acesta iubind pe alții iubim pe Domnul. Iubirea propriului eu, chiar și în altă persoană, este egoism. Numai iubind pe alții în mod dezinteresat dovedim adevărata iubire! De aceea spunea Domnul Hristos: „Adevărat vă spun, că ori de cite ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”, și pe de altă parte: „Ori de cite ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintr-acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut”. Mat. 25,40.45.

„Disprețuind cerințele celui sărman, suferind și plin de păcate, ne dovedim trădători față de Hristos. Creștinismul are o putere așa de mică în lume, pentru că oamenii se împodobesc cu numele lui Hristos, dar viața lor Îi tîgăduiește caracterul. Numele Domnului este dezonorat din această cauză”.

Tot în legătură cu aceasta, profetul Isaia spune: „Împarte-ți piinea cu cel flămînd, și adu în casa ta pe nenorocitul fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l,

și nu întorc spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta va merge înainte, și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: „Iată-Mă!“ Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mîncarea ta, celui flămînd, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua nămeaza mare! Domnul te va călăuzi ne-

încetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădulelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă“. Is. 58,7-11.

„Poți să răscolești cerul și pământul și nu vei găsi un adevăr descoperit mai puternic, decît acela care se dovedește prin faptele de milostenie, față de cei care au trebuință de simpatia și ajutorul tău.

„Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenilor, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii“. Matei 7,12.

OMUL CEL VECHI

Urmare de la pag. 20

re curățitoare a singelui. Marele vrăjmaș este preocupat doar ca sufletul să ia aminte la adîncurile căderii lui. fără să-i atragă atenția la înălțimile mîntuirii, nici la puterea înălțătoare a Fiului lui Dumnezeu. Fericit este acela care într-un asemenea moment își va reaminti versetul: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult“. Rom. 5,20. Ar trebui să fim pătrunși de fericitul gând că iubirea divină s-a coborît mai jos de unde a căzut omul, că pământul nu are durere pe care cerul n-o poate alina...

„Un descurajator citat folosit de mintea bolnăvicioasă și nemîngîiată este luat din Ebrei 10,26; „Căci dacă păcătuiți cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămîne nici o jertfă pentru păcate“.

„Potrivit felului în care inima nefericită ar interpreta acest verset, nimeni care ar fi mai păcătuit vreodată cu voia după convertirea sa, nu mai poate fi iertat. Faptul acesta vine în contradicție cu observația zilnică, cum și cu experiența harului. Temeiul temerii pare a fi clădit aci pe cuvintele „păcătuiam cu voia“. Dacă nu intenționăm, nu dorim sau nu voim să săvîrșim o faptă rea, elementul moral dispăre din faptă, și noi spunem atunci că fapta a fost făcută din neștiință sau sub constrîngere.

„Am impresia că cel decăzut spiritual, cum și mulți alții, nu ies în

seamă deloc înțelesul principal al acestui verset. El nu spune că nu mai este iertare de păcate atunci cînd săvîrșim un rău, ci pentru păcătosul cu voință „nu mai rămîne nici o jertfă pentru păcate“. Cu alte cuvinte, el trebuie să primească pe Isus, altfel nu mai rămîne nici o altă jertfă pentru păcate...

„Da; putem recăpăta binecuvîntarea. Fie ca adevărul cel înviorător de inimă să fie primit cu trîmbițe aurii, cornurii argintii, sunete de tobe, și răsunset de timpane. Fie ca o voce îngerească din cer să poată fi auzită în tot întins de lume strigînd: „Deși abundă păcatul, harul abundă încă și mai mult“ și întrea-ga omenire să izbucnească într-un aleluia de mulțumire atunci cînd culeg din aceste cuvinte posibilitatea de revenire la Dumnezeu din orice păcat și cădere și pribegire spirituală.

„De obicei, Mîntuitorul va fi găsit acolo unde L-am lăsat. Dacă neascultarea a fost pricina necazului, lucrul ce-l avem de făcut este a începe să ascultăm din nou. Dacă limba a stat mută, să înceapă a grăi. Dacă a fost luat ceva de pe altar, să fie pus la loc, și apoi înfățișeză-te înaintea Domnului cu lacrimi, rugăciuni, ca umil, răbdător, nădăjduitor așteptător în credință... Dumnezeu. Cel care a dat făgăduința, este credincios și nu ne va dezamăgi.

„Să ne amintim că binecuvîntarea a fost dobîndită la început prin consacrare, credință și rugăciune. Dacă se pierde, ea poate fi redobî-

dită făcînd aceeași pași. Pășește spre altar; el nu și-a pierdut puterea. Îndreaptă-te spre credincioșie; credința deschide și acum cerurile.

Poate ați citit poezia despre vrabia cu aripioara frîntă — ea niciodată nu s-a mai înălțat atît de sus. Poezia aceasta prezintă un lucru trist. Aceasta poate fi adevărat în ce privește o pasăre. Însă ea ar putea duce la gîndul că atunci cînd un creștin a căzut în păcat și s-a descurajat, chiar dacă se poate că se întoarce și i se vindecă frîntura, el niciodată nu va mai putea să-și recapete poziția dinainte.

Lucrul acesta nu este adevărat. Cînd cineva a căzut și a săvîrșit un păcat ce-i atrage descurajare și rușine, dacă se întoarce la Dumnezeu și-și mărturisește păcatul, acesta este iertat și el este întru totul readus în favoarea lui Dumnezeu ca și cum păcatul n-ar fi fost săvîrșit.

Cît ar trebui să mulțumim lui Dumnezeu pentru minunata prevedere a Sa făcută față de niște bărbați și femei slabi și greșitori cum sintem noi! Nimeni altul decît un Tată iubitor ar fi putut orîndui vreodată un asemenea plan. Negreșit El cu adevărat „este un prieten care ține mai mult la tine decît un frate“. Prov. 18, 24.

Cînd Isus își privește palmele și vede groaznicele cicatrice, este ca și cum acolo ar fi scris numele tău, căci El pe tine te-a avut în minte cînd fu pironit pe cruce. Cînd primi aceste răni El se gîndi la tine și la mine. Chiar dacă asemenea copiilor putem rătăci, și din pricina incercării să ajungem stăpîniți de firea cea veche, chiar dacă răstignim din nou pe Fiul lui Dumnezeu și-L facem de ocară publică, totuși El încă ne iubește și ne spune: „Întoarceți-vă la Mine, de ce vreți să muriți? El, care pe cruce Se rugă pentru vrăjmașii Săi zicînd: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac“, nu poate avea o ureche surdă față de cererea vreunuia dintre cei ai Săi care au fost duși în păcat, dar care caută să-și găsească drumul înapoi la Mîntuitorul.

Însă nici odată n-ar trebui ca harul lui Dumnezeu să fie luat drept încurajare la păcătuire. Îndemnul divin este: „Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de el“. Rom. 6, 12.

C. ADV.

JERTFA TA!

*Jertfa Ta Isuse scump, jertfa Ta curată,
Dăruitu-mi-a pe veci dragostea-Ți bogată.
Eu eram, murdar, căzut, cufundat în tină ;
Astăzi însă sint spălat — umblu în lumină. —*

*Jertfa Ta Isuse drag, jertfa cea mai sfântă,
Cu iubire și cu har azi mă înveșmîntă.
Gol eram, al nimănui, frînt sub greul firii,
Jertfa Ta însă mi-a dat haina mîntuirii.*

*Jertfa Ta Isuse bun, jertfa Ta cea vie,
Din belșug mi-a dăruit viața pe vecie.
Viața mea a fost mereu poftelor robită,
Astăzi însă gust cu drag slava înfinită.*

*Jertfa Ta Isuse blind, jertfa cea mai mare,
A deschis în fața mea poarta de scăpare.
Prin pustiu eram pribeag, fără nici o țință,
Astăzi însă dorul meu către cer se-avîntă.*

*Jertfa Ta Isuse drept, jertfa Ta măreață,
A adus în viața mea marea dimineață,...
Eu eram un păcătos vrednic de pierzare,...
Tu însă prin jertfa Ta mi-ai adus iertare.*

*Jertfa Ta Isuse Sfînt, pururea slăvită,
Pentru veci mi-a dăruit pacea mult dorită.
Orb eram, sărac, lipsit, inima pustie...
Astăzi însă am din plin marea bogăție.*

*Jertfa Ta Isuse-al meu, jertfa Ta divină,
Mi-a adus pe veci de veci liniștea deplină,
Mîntuire mi-a adus, bucurii nespuse...
Pentru jertfa Ta pe veci, fii slăvit Isuse !*

PETRE V. CAZAN

Curierul
ADVENTIST